

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 614

Het Kerstfeest van den Meester-Dief

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.v.K.

19 Serie Egyptische de **DUBEC SCHWARTZ**
20 **DUBEC ORIENTAL**
30 **DUBEC AROMATISE**
44 **DUBEC**

J. VAN KERCKHOF, AMSTERDAM
Produceur de Cigarettes en Absent Diplome d'honneur
la Haye 1892. et 1904. et 1905. Amsterdam 1895.

NIEUWE SERIE.

HET KERSTFEEST VAN DEN MEESTER-DIEF.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Hoe de gentleman-inbreker Kerstmis viert.

Koningin Vorst was onttroond.

Na de geweldige koude, welke te Londen vroeg was ingevallen en eenige weken geduurd had, was het eindelijk gaan sneeuwen, toen dooien en vervolgens regenen, zoodat straten en pleinen weldra in een geweldige modderpoel werden veranderd.

Over het algemeen deed dit niet veel goed aan de gezondheid.

Behalve voor sommige menschen, die niet goed tegen de koude konden, waren de meeste Engelschen, en vooral de Londenaars erg tevreden geweest met de droge koude, daar hierdoor een gezonde atmosfeer was ontstaan, welke niet te vergelijken was met de verkoudheid wekkende vochtigheid, welke thans heerschte en die half Londen met griep op het bed wierp of met een neusverkoudheid sloeg, zoodat men het wijd en zijd hoorde weergalmen van hoesten, snuiven en niezen.

Inmiddels was het weer er lang niet op vooruit gegaan. Mocht het dan al minder koud

zijn, de gure en snerpende wind, die den regen, vermengd met hagel en natte sneeuw, voor zich uitjoeg, bezorgde menigeen een rilling over den rug, zoodat men zich haastte om van de straat te komen en het huis te betreden, waar het nog snorrende kachelkje een atmosfeer van gezelligheid schiep zelfs in het armoedigste woninkje.

Eigenlijk moest men juist een dergelijke eenvoudige woonstede opzoeken om een kachel te kunnen zien, want, behalve in de moderne flats, (bovenhuizen, zou men in andere steden zeggen,) waar centrale verwarming was aangebracht, vond men nog in elk Londensch huis, dat zich zelf respecteert een haard, waarin men een kolenvuur brandt.

Een dergelijke haard biedt in den winter veel gezelligheid. Men ziet het vlammengeheel zich duidelijk afteekenen en vooral in den schemeravond, wanneer het licht nog niet is ontstoken, kan men gezellig eenigen tijd bij den haard zitten.

Toch is het met het rijk van den haard uit. Onze tijd, onze drukke, jachtende tijd is er niet naar, om kalm en gezellig enkele uren in gepeins voor den haard te zitten en luchtkasteelen te bouwen, erwijl men in den gloed der lekkende vlammen staart. Die tijd is uit. In de boeken van Dickens vindt men deze atmosfeer terug, maar de boeken van dien schrijver zijn verouderd en men gunt zich geen tijd meer om die fijn uitgeplozen karakterteekeningen aandachtig te lezen. Men wandelt, — wat zeg ik? — men holt liever naar de bioscoop, om daar voor enkele zilverstukken op één avond een drama te beleven met drie moorden en één huwelijk er in, iets dat ons meer voldoening verschaft dan alle werken van beroemde schrijvers tegelijk en bovendien het voordeel heeft, dat wij onmiddellijk weer voor andere genoegens bereid zijn, met andere woorden, er niet lang over napiekeren.

Maar of nu al het rijk van den haard uit is, toch vindt men hem nog in vele ouderwetsche Londensche huizen, terwijl sommigen zelfs zoozeer aan de gezelligheid daarvan gehecht zijn, dat zij in het nieuwe huis, dat zij zich ergens hebben laten bouwen, een haard hebben laten inmetelen, om die nevens de centrale verwarming te kunnen blijven stoken, al is het dan niet uitsluitend ter verwarming, dan toch ter bevordering van de gezelligheid.

Aldus dachten er waarschijnlijk ook twee heeren over, die in een groote kamer van een huis, gelegen in Park Lane, voor den grooten brandenden haard waren gezeten.

Het tooneel, dat zich voor onze geestes-oogen ontrolt is wel de moeite waard nader omschreven te worden.

Het is de 23ste December en dus slechts enkele dagen voor Kerstmis, het feest, dat door jong en oud in Engeland wordt gevierd. Men komt daar reeds enkele dagen te voren in de stemming en bijna aan iedereen is het te merken, dat men omstreeks dien tijd een beter mensch tracht te zijn, dan men de overige dagen des jaars is.

Of dit ook met deze beide gentlemen, die daar voor het vuur zitten, het geval is, zal in den loop van dit verhaal moeten blijken.

De kamer, waarin het tweetal zich bevindt, is groot, zelfs voor een Engelschman, die over het algemeen wel aan groote kamers gewend is.

Het vertrek is hoewel met sobere kleuren toch weelderig ingericht en getuigt van een bijzonderen smaak. Er heerscht die onzegbare atmosfeer van intieme gezelligheid, waarvan

de Engelschman het monopolie schijnt te bezitten.

De wanden zijn met donker eikenhout beschooten, terwijl aan elke der groote paneelen, waarin de wand is verdeeld, een fraai, groot schilderstuk hangt, gevat in een kostbare lijst, die echter niet, als bij zoovele schilderijen, overheerscht en de eigenlijke schilderij doodrukt.

Op den vloer ligt een dik Smyrnaasch tapijt in heldere kleuren, waarop de donkere glimmend gewreven meubelen prachtig uitkomen. In het midden van het vertrek staat een groote, rechthoekige tafel, waaromheen eenige stoelen met hooge bekleede leuning. Rondom het tapijt is een rand zichtbaar van den geboonden parketvloer.

Van het plafond hangt een koperen luchter af, waarin kleine waskaarsen zijn gezet, welke nu echter niet branden, daar men gebruik heeft gemaakt van een tweetal schemerlampen, die achter twee enorme gemakkelijke stoelen staan, zoogenaamde grootvaders, waarin in kussens weggedoken, de twee heeren zitten te lezen, welke de eenige bewoners van het huis zijn.

De een is lang en slank, donker van uiterlijk met een scherp, intelligent gelaat, waarin een paar grijze oogen staan, die soms met een bizonderen metaalglod kunnen schitteren.

De ander is ofschoon welgemaakt en uitstekend geproportioneerd, toch wel een hoofd kleiner en verder in alles het tegenovergestelde van den ander.

Is de eerste slank en zwart, hij is eer klein dan middelmatig, met eenige neiging tot een buikje en blond. Is de blik van den een ernstig en vast, van den blonden heer is hij zwerfend als van een jongen, die een doel voor zijn guitenstreken zoekt; de grijze oogen van den een heeft de ander in het blauw, van een kinderlijk blauw, dat aan het toch reeds blozende gelaat iets bijzonder jeugdigs geeft en dat sterk afsteekt tegen de uitdrukking, welke op het gelaat van den slanken, donkeren man ligt.

Toch schijnen beiden vrienden te zijn, want zij gedragen zich in elkaars nabijheid, zooals slechts boezemvrienden zich plegen te gedragen.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt is het doodstil in de kamer. Men hoort slechts het geknetter van de houtblokken, die langzaam door de vlammen verteerd worden en van het geritsel van papier, wanneer nu eens de een dan de ander een blad omslaat van de krant of het boek, dat hij leest.

Wij zullen thans de twee aan de lezers voorstellen, indien zij niet reeds de identiteit van beiden hebben geraden.

De een, de lange, slanke, zwarte heer is Lord William Aberdeen, de eigenaar van het huis, hetwelk hij met zijn vriend bewoont. Deze vriend, die tevens de rol van secretaris vervult is Charles Brand geheeten, doch wordt nimmer anders aangesproken dan met Charly, een naam, die wonderwel past bij zijn gestalte en gelaatsuitdrukking.

Verder wonen in dit huis nog een huis-knecht, Gaston genaamd, een man, reeds op jaren en blijkbaar zeer gehecht aan zijn meester, daar hij reeds meerdere geslachten van de Aberdeens heeft gediend, en verder een chauffeur, James Henderson geheeten, een reus van een vent met spieren van staal en ijzer en een gouden hart, dat slechts klopt voor zijn meester, dien hij aanhangt als een kind zijn moeder en voor wien hij door het vuur zou willen loopen.

Misschien maakt men wel de opmerking, dat hij, die zich aldus door getrouwe vrienden en medewerkers omringd weet, gelukkig moet zijn. Dit is dan ook bij den bewoner van dit huis het geval, temeer daar ook zijn werk geheel overeenkomstig zijn aard is en hij daarin het grootste belang stelt.

Of deze Lord Aberdeen dan werkt? vraagt men zich wellicht af. En ons antwoord luidt, niet alleen werkt Lord Aberdeen, maar hij werkt zelfs zeer hard en bijna onafgebroken.

Wat de aard is van dat werk?

Het antwoord daarop zal in de volgende bladzijden worden gegeven.

Na de beschrijving, die wij van de beide heeren en de kamer, waarin zij vertoeven, hebben gegeven, verzoeken wij den lezer hem even vluchtig te beschouwen, want veel tijd daarvoor is niet meer beschikbaar, daar er thans leven in het tweetal begint te komen.

De pendule op den schoorsteenmantel verkondigt met zilveren geluid het zevende uur, hetwelk het sein schijnt te zijn voor den jongste der twee heeren, om zich eens geducht uit te rekken, te geeuwen en dan plots aan zijn metgezel te vragen:

„Halo, Edward, zeg eens een woordje! Je bent niet bijster gezellig zoo vlak voor Kerstmis. Zeg me eens wat doen we? Blijven we thuis of gaan we in de Windsorclub dineeren?”

De aldus aangesprokene leest nog enkele seconden onverstaanbaar door, vouwt dan de krant, waarin hij gelezen heeft, dicht, kijkt lachend zijn secretaris aan en zegt:

„Zoo, Charly, vind je mij niet erg gezellig en hoe denk je dan wel, dat ik m'n waarden vriend Charles Brand beschouw, die in even veel tijd als ik, geen enkel woord heeft gesproken. Moet ik alleen het woord voeren?”

„Nee Edward,” luidt het antwoord van den andere, „dat behoeft volstrekt niet, maar ik wil eerlijk bekennen, dat ik eerder in geen drie dagen een woord kan spreken, dan jij in drie minuten. Wij zijn zoo gewend aan je leiding, dat wij allen graag toehoorders zijn als jij spreekt.”

„Dank je voor het compliment,” zegt de heer des huizes lachend en vervolgt, terwijl hij zijn vriend en secretaris op den rug klopt:

„Charly, m'n jongen, ga jij even naar Gaston en zeg tegen hem, dat wij vanavond thuis dineeren. Ik heb voor den eersten en tweeden Kerstdag een tafeltje besproken in de groote zaal van de Windsor-club, waar, zooals je weet, het met Kerstmis altijd zeer vol en gezellig is. Ik vind het echter wel leuk om de dagen daarvoor in den huiselijken kring door te brengen. Wij zijn betrekkelijk toch al weinig thuis en mijn meening is, dat wij ons huis waarlijk wel mogen waardeeren. Wij hebben het hier gezellig, vooral met dat ellendige weer van de laatste dagen.”

„Dat is zoo Edward,” zegt de ander met overtuiging. „Wij hebben het hier best en ik geloof, dat er velen zijn, die met ons zouden willen ruilen.”

„Ja,” herneemt Lord Aberdeen, „maar toch is het opmerkelijk, dat niettegenstaande de geweldige koude, die wij pas achter den rug hebben, er niet zooveel armoede wordt geleden als verleden jaar om dezen tijd. Ik weet wel, dat er toen aan de aanvragen geen eind scheen te komen, terwijl nu . . .”

Triiiiiiiiiiiiiing.

Als om de woorden van den spreker te lozenstraffen, wordt er op dat oogenblik aan de huisdeur gebeld en hoort men den eenigszins sleependen tred van den reeds bejaarden Gaston in de gang, die zich naar de vestibule spoedt, om het aanbellen te beantwoorden.

In afwachting van de berichten, welke de huisknecht brengen zal, ruimen de beide vrienden de papperassen, welke zij rondom zich hebben verspreid, terwijl zij zaten te lezen, wat op en juist als zij daarmee klaar zijn, komt Gaston binnen met een brief op een zilveren blad, welke hij aan zijn meester overhandigt met de woorden:

„Deze brief wordt zoo juist door een heer gebracht. Mijnheer vroeg of hij zoo vrij mocht zijn op antwoord te wachten.”

Terwijl Gaston in eenigszins gebogen houding blijft staan, neemt Lord Aberdeen den brief van het blad, snijdt het couvert met zijn zakmes open en leest de weinige regels, welke den brief bevat, snel door.

Als hij daarmee gereed is, geeft hij deze, zonder één woord te zeggen aan zijn vriend en zegt:

„Laat mijnheer Mushgrave maar binnen komen, Gaston.”

De huisknecht verwijdert zich met zachten tred en doet de deur onhoorbaar achter zich dicht.

Brand is intusschen met lezen gereed gekomen en zegt:

„Je hadt de woorden over de weinige armoede, die op het oogenblik geleden wordt, nauwelijks uit je mond of ziedaar iemand, die gereed staat je het tegendeel te bewijzen. Ik denk wel, dat het 't oude liedje zal zijn.”

„Ik ook,” zegt Lord Aberdeen, „maar dat neemt niet weg, dat de man nimmer hier komt, of de nood moet hoog gestegen zijn. Enfin, we zullen wel zien. Stil, daar komt hij.”

Nauwelijks heeft de heer des huizes deze woorden gesproken of er wordt aan de deur geklopt en op het toestemmend antwoord van Lord Aberdeen doet Gaston de deur open voor een lang, mager man, in zwarte jas en pantalon gekleed, en met zwarte handschoenen aan. De man heeft iets eigenaardigs over zich, dat hem direct doet kennen als iemand die gewend is over kleine luyden te regeeren en tegen hooggeplaatste personen hoog op te zien. Hij is weesvader en het weeshuis van Woolwich staat onder zijn leiding.

Hoewel hij bekend staat als niet zeer zachtzinnig en sentimenteel, is hij toch zeer goed voor de aan zijn zorgen toevertrouwde jongens, van wie hij er menig een goede positie in de wereld heeft helpen veroveren.

De Engelsche jongen is over het algemeen niet al te zachtmoedig en teeder van aard, zoodat men gerust kon zeggen, dat Mr. Mushgrave „the right man on the right place” was.

Zoodra hij binnen is, maakt hij een eenigszins linksche buiging, doet dan een pas achterwaarts, zoodat hij met zijn rug tegen de deur komt te staan, kucht eens achter zijn zwarten handschoen en zegt:

„Vereekskuseer mylord, dat ik zoo vrij ben geweest u te spreken te vragen, maar slechts de allerhoogste nood is in staat geweest....”

De man blijft steken, Brand kijkt Lord Aberdeen even veelbeteekenend aan en laatstgenoemde zegt, terwijl hij weer naar zijn

gemakkelijken stoel gaat en met zijn rechterhand naar een anderen stoel wijst, tot Mr. Mushgrave:

„Gaat zitten Mr. Mushgrave en vertel eens wat de reden is welke u hierheen voert.”

De heer Mushgrave buigt dankend, nadert den stoel en zet zich op een punt daarvan, terwijl hij haastig zijn handschoenen uittrekt.

Vervolgens haalt hij een zakboekje uit zijn zak, waarvan het omslag eens bruin is geweest, maar door het langdurig gebruik zwart is geworden, en bladert even daarin.

Blijkbaar heeft hij spoedig gevonden wat hij zoekt, want hij legt het boekje open, doch ten onderste boven op zijn knie, richt den blik naar den heer des huizes en zegt dan zacht:

„Mylord, ik kom dit jaar niet minder dan duizend pond te kort.”

„Dat is geen kleinigheid,” laat Lord Aberdeen zich ontvallen, „en hoe komt dat zoo? Ik meende, dat ik jullie er verleden jaar voor goed boven op geholpen had.”

„Dat zou zeer zeker zoo geweest zijn, mylord,” luidt het antwoord van Mr. Mushgrave, „maar wij zijn een weinig buiten ons boekje gegaan.

„Omstreeks het midden van het jaar kwam ons een geval ter oore van een verwaarloosd gezin en die kinderen hebben wij, ofschoon de ouders nog niet overleden waren, ons aangeetrokken.

„Verder hebben wij,” aldus gaat Mushgrave voort, na even in het notitieboekje gekken te hebben, „onderstand verleend aan eenige daklooze gezinnen, hetgeen ons dunder te staan is gekomen, dan wij dachten, terwijl wij het meeste achteruit gezet zijn door het terugtreden van een aantal donateurs, waardoor ons kassaldo in plaats van een gunstig, een nadeelig eindcijfer had.”

„Mag ik eens weten wie die teruggetrokken donateurs zijn?” vroeg Lord Aberdeen.

Mr. Mushgrave zei niets, maar reikte den heer des huizes het boekje over, met zijn wijsvinger naar een bladzijde wijzend.

Lord Aberdeen nam het boekje tusschen duim en wijsvinger aan, alsof hij bang was zich een weinig vuil te maken en keek de namen, welke op de bladzijden stonden, even vluchtig door.

Daarna overhandigde hij het boekje aan Charly Brand die het evenzoo aannam als zijn vriend en er mede naar een lessenaar ging, welke in den hoek stond bij een der vensters.

Op die lessenaar stond een schrijfmachine en zonder een bevel af te wachten, zette

Brand zich achter de machine en begon te tikken, waarbij hij telkens even in het boekje keek.

Juist toen hij gereed was, hoorde men de bel van de huisdeur opnieuw.

Intusschen was Mushgrave opgestaan, nam het boekje weer in ontvangst en borg het in zijn binnenzak op.

„Mylord, ik mag er zeker wel op vertrouwen, niet waar, dat u ons uit den nood zult redden,” aldus klonk de tamelijk grove stem van den weesvader.

„Ongetwijfeld Mr. Mushgrave, reken er maar op. Die zaak komt in orde, omdat zij in orde moet komen. Anders niet op het hart?” vroeg lord Aberdeen.

Mushgrave, die reeds op weg was naar de deur, draaide zich nog één keer om en zei:

„Nu, mylord, nu u er naar vraagt, moet ik wel de waarheid zeggen. Er is inderdaad nog iets. Vanwege den berooiden toestand der kas heb ik dit jaar er van af moeten zien, dat den weesjengens een Kerstmaal wordt aangeboden. Het kon niet lijden, maar als u misschien iemand weet, die een kleine tractatie voor de weezen over had” . . .

De oogen van Mushgrave trachtten ondeugend te flikkeren, daar hij wel wist waarom hij juist deze vraag tot den bekenden filantrop Lord Aberdeen had gericht.

Deze antwoordde dan ook onmiddellijk:

„Het is goed, dat u dat zegt, Mr. Mushgrave, want de jongens mogen er niet onder lijden. Wat hebben zij verleden jaar met Christmas gehad?”

„Schapenbout en pudding toe,” luidde het prompte antwoord.

„Nu,” antwoordde Lord Aberdeen, „dan geef je ze dit jaar kalkoen met plumpudding toe.”

„Als u liefst mylord,” luidde het werkelijk opgetogen antwoord van den weesvader, „ik dank u zeer en de jongens natuurlijk ook. Zij zullen u zegenen als ik het hun vertel” . . .

„Dan moet je het niet doen,” antwoordde Lord Aberdeen, „ze behoeven niet te weten van wien het komt. En je weet, niet waar? op de oude conditie. Je bestelt het uit mijn naam en laat de rekeningen maar hier komen. Er is natuurlijk wat haast bij dat andere want je zult als naar gewoonte schoon schip willen maken voor het einde van het jaar. Nu goed, ik zal er voor zorgen, maar kom, als je weer zoo iets hebt, iets vroeger, wil je? En nu adieu! Groet de jongens van me!”

„Dank u wel mylord,” zei Mushgrave met een trillend van aandoening in zijn stem. „Ik

hoop, dat Hij, die over leven en dood beschikt, u moge beloonen voor hetgeen u aan den arme doet. Wij, menschen kunnen dat niet. Ik wensch u een genoeglijk kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar.”

„Al wel, al wel, Mushgrave,” lachte Lord Aberdeen, terwijl hij zich tot Gaston wendde, die in de deuropening verschenen was.

„Daar is Lord Frederic Button om u even te spreken, mylord,” fluisterde Gaston, terwijl hij Mr. Mushgrave liet passeeren. „Zal ik maar zeggen, dat u niet thuis bent?”

„Bedelaar nummer twee,” kondigde Brand als voor zich zelf aan.

Lord Aberdeen scheen eerst genegen te zijn Gaston te zeggen, dat hij die boodschap inderdaad maar aan den nieuwen bezoeker moest geven, maar even later scheen hij van gedachten te veranderen en wendde zich tot Brand met de woorden:

„Ik geloof inderdaad dat je gelijk hebt, Charly, en ik heb veel zin dien kleinen druktenmaker de deur te wijzen, maar aan den anderen kant is de zaak, die hij voorstaat goed en die mag er geen schade van ondervinden. Daarom zou ik zeggen, laat maar binnen komen, Gaston.”

De huisknecht vertrok en liet even daarna een klein, beweeglijk mannetje binnen, tamelijk armzalig gekleed en wiens gelaat was versierd met een rood neusje waarop een goud lorgnetje balanceerde.

Het manneke kwam opgewekt binnen huppelen met zijn bolhoedje in de hand, terwijl hij met de uitgestoken rechterhand naar Lord Aberdeen toedanst, onderwijl een vriendelijken blik werpend in de richting van Brand, die dat echter niet scheen op te merken.

„Goedenavond heeren, goedenavond, blij u zoo wel te zien.” Aldus brak de woordenstroom van het manneke los, „blij u zoo wel te zien. Het is hier heerlijk en behaaglijk, vergeleken bij buiten, waar het op het oogenblik waait en regent, of neen regenen doet het eigenlijk niet. Ik weet niet of het sneeuwt of regent, ik weet alleen dat het naar, koud, guur en vochtig weer is, of eigenlijk, dat weet ik óók niet, ik weet niets, ik kan niet denken, ik weet niet waar mijn hoofd staat, ik weet alleen maar, dat we er slecht voor zitten, ik weet niet hoe we het einde van het jaar zullen halen met al die schuldeischters voor de deur en geen cent in kas en dat terwijl” . . .

Lord Aberdeen hield lachend zijn beide handen omhoog en een tragi-comischen blik werpend in de richting van zijn secretaris, die achter zijn schrijfmachine zat te lachen,

dwong hij (Lord Frederic Button als het ware om even te zwijgen, waarna hij zei:

„Neem me niet kwalijk Lord Button, maar hoe aangenaam uw bezoek mij anders ook is, kan ik u niet lang te woord staan, daar ik op het punt sta aan tafel te gaan. Ik zou die onuitwisschbare ongenade van mijn Italiaanschen kok op den hals thalen, als ik hem ook maar één minuut liet wachten, nadat het diner opgediend was” . . . .

„Gelukkig man, die er een kok op na kan houden,” aldus viel Lord Button hem in de rede. „Hoe velen zijn er niet, die er niet alleen geen kok, maar zelfs geen maaltijd op na kunnen houden, ik kom juist” . . . .

„Juist daarover spreken,” aldus viel Lord Aberdeen nu op zijn beurt zijn bezoeker in de rede. „Dat begrijp ik en ik wil u toonen, dat ik er van houd, vlug zaken af te doen.

„Ik houd er een kok op na en voldoende maaltijden; u hebt voor uw Childeren Hospital niet genoeg geld in kas om een Kerstmaaltijd aan te richten voor de arme patientjes, is het zoo niet? Ja, niet waar? Welnu, zeg mij alleen het tekort van uw kas.”

„Maar mylord,” aldus begon Lord Button.

„Het tekort van uw kas,” herhaalde Lord Aberdeen.

„Vijf duizend pond sterling,” luidde het prompte antwoord.

„Accoord,” zei Lord Aberdeen, „dat heb ik begrepen. U gaat als naar gewoonte uw gang, zorgt met medewerking van uwe mederegenten er voor, dat het de arme patientjes ook dit jaar met Kerstmis aan niets ontbreekt en stuurt de rekening aan mij. Bovendien zal ik er voor zorgen, dat vóór Nieuwjaar het kastekort wordt aangevuld en u wilt mij nu wel excuseeren, niet waar? daar gaat reeds de gong!”

Lord Aberdeen drukte vluchtigjes de hand van zijn bezoeker en vluchtte als het ware Brand achterna, die reeds op het eerste sein het hazenpad gekozen had, en Lord Button alleen in de kamer achterlatend.

Deze werd weldra opgevischt door Gaston, die den bezoeker naar de deur bracht, om hem uitgeleide te doen en hij hoorde het manneke voortdurend mompelen:

„Wonderbaarlijk, wat een man! wat een man! Zoo maar vijf duizend pond en een Kerstdiner. Waar haalt-ie het geld vandaan?”

En toen Lord Frederic Button op de stoep van het huis stond, kon hij niet nalaten vol bewondering zijn blik te wenden naar het verlichte venster, waarachter Lord Aberdeen gezeten was, om het diner van zijn Italiaan-

schen kok te genieten, en daarbij te mompelen:

„Wat een man! Wat een man! En waar haalt hij in 's hemelsnaam al dat geld vandaan. . . .”

Misschien is deze vraag ook wel bij onze lezers opgekomen en om deze te beantwoorden moeten wij even een geheel ander onderwerp aanroeren.

Terwijl Lord Aberdeen met zijn secretaris in de eetzaal aan den maaltijd zit, willen wij eens zien hoe het met de financiën van mylord staat.

Lord Aberdeen is ontegenzeggelijk rijk, zeer rijk zelfs, maar wanneer men de bedragen optelt, die hij in één jaar tijds aan verschillende instellingen van openbare liefdadigheid wegschenkt, dan moet men toch wel verwonderd zich afvragen, hetgeen ook Lord Frederic Button zich afvroeg, namelijk waar Lord Aberdeen al dat geld vandaan haalt.

In plaats van de lezers uit te leggen hoe het mogelijk is, dat Lord Aberdeen een dergelijke grootscheepsche filantropie kan blijven befeenen, zonder in moeilijkheden te geraken, willen wij liever de heeren, die thans in de eetzaal aan tafel zitten wat nauwkeuriger gadeslaan en hun gesprek af luisteren, omdat wij daardoor allicht te weten zullen komen vanwaar die bron van geld vloeit.

Nauwelijks staat Lord Frederic Button op de stoep van het huis in Park Lane en is Lord Aberdeen met zijn vriend en secretaris aan tafel gezeten, of er wordt wederom gebeld, hetgeen Brand onder het eten doet uitroepen:

„Nummer drie, m'n kop er af als het niet waar is!”

„Nu Charly, ik ken je te goed en ik weet, dat je hoofd je te lief is, om zoo iets voorbarig te zeggen. Ik denk dan ook wel, dat je gelijk hebt, hoor,” zegt de heer des huizes, die kalm doorgaat zich van het voorgerecht te bedienen.

Inmiddels is Gaston binnen gekomen met een eenigszins verstoord gelaat. Hij weet, dat hij altijd onmiddellijk alle brieven, die komen, moet afgeven aan zijn meester, hetgeen hij dan ook doet, ofschoon hij uit zijn humeur is, omdat hierdoor de maaltijd gestoord wordt en hij er altijd een eer instelt, om deze zoo gezellig mogelijk te serveeren, daar hij graag heeft, dat zijn meester thuis eet, hetgeen deze echter niet al te dikwijls doet.

Gaston brengt op een zilveren blad een brief, die zoo juist bezorgd is en verwijdert zich om de soep op te dienen.

Terwijl de huisknecht zich verwijdert, leest Lord Aberdeen den brief vluchtig door, schuift hem daarna aan Brand toe, gaat kalm door met eten en merkt als terloops aan:

„Je hebt inderdaad gelijk, Charly, het is bedelpartij nummer drie, maar zooals ik zie, is het daar het meest noodig. De kas van het tehuis voor tuberculeuze kinderen van arme ouders is zóó leeg, dat niet alleen de bodem te zien is, maar zelfs het gat, dat in dien bodem is ontstaan door het bijeenschrapen van de laatste pennies. Ze komen daar niet minder dan zeven duizend pond sterling te kort, dat maakt met de zes duizend van de vorige vragers precies dertien duizend en daar je me eenige dagen geleden gezegd hebt, dat we er eerstdaags op uit moeten om onze contanten aan te vullen, veronderstel ik, dat ik mijn Kerstfeest op zeer bijzondere wijze zal moeten vieren. . . .”

Op dat oogenblik treedt Gaston binnen met de soep, waardoor het gesprek een voorloopig einde neemt.

Eerst als de borden worden weggenomen en vervangen door andere, wordt er weer een woord gesproken.

Het is Brand, die nu het woord neemt en het is onmiddellijk te zien, dat ook hij eenigszins uit zijn humeur is.

„Ik moet eerlijk zeggen, Edward,” aldus begint hij, „dat ik het niets prettig vind, dat jij je gedrongen gevoelt, om zelfs op Kerstmis je roeping te volgen om voor anderen te zorgen. Ik weet maar al te goed wat dat zeggen wil en ik had mij er al zoo op gespitst eens een kalm kerstfeest te vieren, iets dat in jaren niet is voorgekomen.”

„Charly,” aldus neemt Lord Aberdeen het

woord, „je bevreedt me. Je weet, dat ik zeker niet noodeloos werk zou hebben gezocht voor de kerstdagen, want ik zou het ook wel eens leuk hebben gevonden, om zoo'n traditioneele Kerstmis mede te vieren, bij voorbeeld ten huize van onzen vriend Lord Chesham-borough op diens buiten Over the Hill maar als de stemmen roepen, dan mag ik ze niet onbeantwoord laten.”

Brand heeft aandachtig geluisterd en knikt zijn vriend toe.

„Je hebt gelijk, Edward,” zegt hij, „het was ook maar een uitval van me, waarvan ik nu spijt heb. Ik ken je te goed en ik weet te goed hoe je er altijd op bedacht bent de armen te laten deelen van het goed, dat de rijke menschen in stalen kasten wegsluiten, zonder zich om hun arme medemenschen te bekommeren, dan dat ik je daarbij niet gaarne behulpzaam zou willen zijn.

„Mooi, Charly,” zegt de ander, „dat is weer mijn oude vriend Charles Brand, dien ik hoor spreken. Ik vrees, dat er van onze kerstdagen, zooals wij ons die hadden voorgesteld, niet veel zal terecht komen en dat ik weer de oude John Raffles zal moeten worden, vóór we vier en twintig uur verder zijn.”

„Ik vrees het ook, Edward,” zegt Brand met een zucht en bedient zich, alsof hij zich voorloopig vast wil schadeloos stellen voor het verloren genoegen van een goede portie asperges, een zeldzame vrucht in deze winterdagen.

Zwijgend wordt het diner verder genuttigd, beiden schijnen in gedachten verdiept te zijn en wij hebben daardoor mooi gelegenheid om iets naders te zeggen, van hetgeen wij zooeven hebben gehoord.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het plan de campagne wordt opgemaakt.

Uit het gesprek, dat de beide vrienden aan tafel hebben gevoerd, hebben de lezers opgemaakt, dat Lord Aberdeen ook nog een andere naam heeft. Zijn vriend en secretaris heeft hem voortdurend toegesproken met den voornaam Edward, hetgeen in tegenspraak is met den naam William, welke vóór dien van Aberdeen op het koperen naambord op den gevel van het huis prijkt. :

Toch heeft Brand dien naam niet willekeurig gegeven. Lord William Aberdeen heet eigenlijk Edward, de voornaam van den titel Lord Lister, zooals hij van moederszijde heet.

Maar Lord Edward Lister heeft een eenigszins omineusen klank. Heel de wereld, zoowel de gewone burger, als de misdadiger en ook de politie, verbindt onmiddellijk aan dien naam de idee van den gentleman-inbreker, die bijna onder de oogen van de politie vaak zijn geheimzinnige misdaden pleegt, of althans, wat sommigen misdaden plegen te noemen, omdat hetgeen geschiedt schijnbaar tegen wet en gebod indruischt.

Wij zeggen: schijnbaar, omdat zijn daden inderdaad niets met de misdaad te maken hebben.

De gentleman-inbreker, die door de politie wegens zijn onvindbaarheid de Groote Onbekende wordt genoemd, bedrijft geen diefstallen en inbraken uit winstbejag maar neemt slechts af van hen, die te veel hebben, om dat te geven aan hen die te weinig hebben.

Zijn sterk ontwikkeld rechtvaardigheidsgevoel kan het niet dulden, dat er machtig rijke menschen op aarde zijn, die nimmer iets weggeven aan hun minder bedeelde evenmenschen, die wegens omstandigheden, lichaamsgebreken of andere oorzaken aangewezen zijn op de liefdadigheid van anderen.

„Waar zou het met hen allen heen moeten, wanneer ik niet voor hen in de bres sprong,” aldus pleegt Lord Lister zich zelf te verontschuldigen. „Zouden al die menschen maar moeten omkomen of blijven veeteenen op het armzalige beetje, dat de Staat voor hen weglegt? Neen, ik heb geen geduld om daar op te wachten. Ik vind, dat de goederen verkeerd op deze aarde zijn verdeeld en zoo lang ik

leef zal ik het als mijn werk beschouwen daar zooveel mogelijk verbetering in te brengen. In afwachting van andere, meer rechtvaardige wetten zal ik mijn eigen rechter zijn en zoóveel afnemen van hen, die te veel hebben, dat zij, die te weinig hebben daarmee uit den eersten nood gered zijn.”

Met dit doel voor oogen is Lord Edward Lister langzamerhand de meesterdief geworden, die zoewel door de misdadigers als de politie wordt gevreesd. Zijn naam heeft in den loop der jaren een klank gekregen, waarvoor menigeen, wiens geweten niet geheel zuiver is, siddert en beeft en eenige jaren geleden, toen hij verklaard had dit werk tot zijn levensdoel te maken, heeft hij tevens den naam John Raffles aangenomen, onder welken naam hij alles doet wat met dezen arbeid samenhangt.

Den lezer, die mocht meenen, dat twee namen, of beter gezegd, drie voor één persoon toch wel wat veel is, moeten wij zeggen, dat dit nog niet alles is.

Lord Lister heeft niet drie, maar misschien wel honderd namen, waarvan hij zich met even veel gemak pleegt te bedienen, als wij van hoed of jas verwisselen. Voor elken naam heeft hij een andere persoonlijkheid gereed liggen, waarmede hij zich in zijn kleedkamer bekleedt en die maakt, dat hij zoetsjesaan een man geworden is, die even als de kameleon, voor elken toestand waarin hij zich bevindt, een passende camouflage heeft en zich daarmee even vlug bekleedt en er zich van bedient, zoals wij een scheiding in ons haar maken of onze kleeren afborstelen.

Lord Edward Lister, anders gezegd John Raffles, is op dat gebied een genie en gaat zelfs zoó ver, dat hij niet in het minst meer bang is voor de politie, ja zelfs zich van haar bedient om zijn doel te bereiken.

Na afloop van het diner was Raffles met zijn vriend Charles Brand weer terug gegaan naar het vertrek, waar wij hem het eerst hebben aangetroffen. Hij heeft op een groot bureau-ministre verschillende vellen papier neergelegd en maakt daarop eenige berekeningen.

Brand slaat zijn vriend aandachtig gade, spreekt echter geen woord, maar wandelt, onder het rooken van een sigaret in het vertrek op en neer.

Eindelijk roept Raffles hem bij zich en zegt:

„Beste Charly, je hebt zoeven gezegd, dat ik in dit geval, evenals altijd, ook nu weer op je rekenen mag. Ik zal zoo vrij zijn van je aangeboden diensten gebruik te maken.

„Zooals je weet, heb ik vóór Nieuwjaar dertien duizend pond sterling noodig, hetgeen geen kleinigheid is met het oog op den slechten tijd en het feit, dat ik de laatste maanden de daarvoor in aanmerking komende personen reeds geducht ader gelaten heb.

„Ik heb er echter nog eens grondig over nagedacht en ben tot de conclusie gekomen, dat voor deze drie aanvragen om hulp, ook twee personen in aanmerking komen om me het gevraagde bedrag te verschaffen.

„Doe me het genoeg en sla je register eens op onder letter S.”

Brand begaf zich naar een der wanden van het vertrek, welke geheel werd ingenomen, door een eenvoudige boekenkast, waarin op rijen verschillende mappen stonden, elke volgens de letters van het alfabet waren gerangschikt.

Hij nam daaruit de map, gemerkt met letter S, sloeg die open en wachtte wat Raffles verder zou zeggen.

„Juist Charly,” ging Raffles voort, „geheel bovenaan zul je een statistiek vinden op den naam van Eliezar Scrooge. De naam zou het je niet doen vermoeden, maar die man is een gemeene woekeraar. Hij drijft weliswaar nog geen groote zaken, maar hij heeft toch kans gezien om binnen enkele jaren zijn slachtoffers zoodanig te plukken, dat hij al een aardig bedrag bij elkaar heeft, ofschoon hij van huis uit zoo kaal was als een kerkrat.

„Die man moet mij de eerste duizend pond verschaffen.

„Verder moet ik hebben vijf duizend pond sterling. Dat is een beetje meer en daarvoor heb ik uitgekozen Sir Henry Blackhouse, die, zooals je weet, den laatsten tijd met zijn schoensmeer enorme sommen heeft verdiend. Ik heb zijn zaak eens onderzocht en zooals je weet zijn de gegevens die ik heb verzameld opgenomen onder letter B. Kijk maar na, of het niet uitkomt.”

Terwijl Brand de map B opzocht, ging Raffles met zijn alleenspraak voort.

„Ik heb den man al een paar keer gewaarschuw'd, dat het zoo niet langer ging. Hij

maakt zijn schoensmeer uit afval, die hem niets kost en verdient door zijn rijksleveranties enorme sommen. Dit gun ik hem graag, maar ik kan niet uitstaan, dat hij heelemaal niet aan zijn evenmenschen denkt en er nu zelfs op uit is om een schoensmeertrust te gaan vormen, daardoor de prijzen van schoensmeer nog meer op te slaan en daardoor dit nuttige ja noodzakelijke artikel buiten het bereik van den minderen man te brengen, die daardoor genoodzaakt zou zijn, binnen afzienbaren tijd met ongepoetste schoenen te loopen, iets dat tegen mijn aesthetisch gevoel strijdt en dat ik daarom zal trachten te voorkomen. Maar dat is van later zorg. Eerst moet hij mij de vijf duizend pond verschaffen voor het Kinder Hospitaal. Als we die hebben, zullen we wel verder zien.

„Nu zit ik echter nog met de resteerende zeven duizend pond voor de Tuberculeuze Kinderen. Ik weet op het oogenblik waarachtig niet waar ik die vandaan moet halen. Wanneer wij niet genoodzaakt waren binnenkort ons kastekort aan te vullen, dan zou ik daarvoor wel even zelf willen zorgen, maar dat gaat nu niet.

„Maar komaan, laat ik mij daar het hoofd maar niet mede breken. Komt tijd komt raad. Ik ga me nu bezig houden met datgene wat ook het eerst gedaan moet worden. Ga je even met me mee, Charly, ik ga naar mijn kleedkamer!”

Zonder een woord te spreken borg Brand de mappen weer op hun plaats en volgde zijn vriend naar diens kleedvertrek, dat op een hooger gelegen étage was ingericht.

Die kleedkamer was van een bijzonder soort.

Oogenschijnlijk week dit vertrek niet af van gewone kamers, maar weldra bleek, dat het werkelijk geheel voor de bijzondere doeleinden van Raffles was ingericht.

Nadat er licht ontstoken was, begaf Raffles zich naar een wand, waar een schoorsteen was ingemetseld ofschoon de daarin aangebrachte haard niet brandde. Dat was ook niet noodig, daar dit vertrek, evenals de andere in huis, van centrale verwarming was voorzien zoodat er een aangename temperatuur heerschte.

Bij den schoorsteen aangekomen drukte Raffles op een verborgen veer en nu zag men den in een eenvoudige lijst gevatten spiegel op een onzichtbare as draaien, waardoor daarachter een groote ruimte zich wertoonde welke als een donkere opening gaapte.

Een tweede druk op een andere onzicht-

bare veer veranderde den schoorsteen zelf in een trap van enkele treden, welke door Raffles werden bestegen, zoodat hij de donkere opening kon binnentreden.

Voor enkele minuten bleef hij onzichtbaar en kwam toen terug met een pak kleeren over den arm, waarvan hij er eenige uitzocht, deze over de leuning van een stoel rangschikte en de rest weer terug bracht.

Onmiddellijk hierop liet hij de onzichtbare veeren wederom werken en weldra had de kleedkamer weer haar gewone aanzien.

Nu zette Raffles zich voor een groote kaptafel in een hoek van het vertrek en verzocht Brand hem nu eens dit, dan weer dat fleschje, dat op die kaptafel stond, aan te geven.

Raffles begon daarmee te werken en sprak onderwijl geen woord.

Maar zelfs Brand, die toch wel de daden van zijn vriend genoegzaam kende, om zich daarover niet meer te verwonderen, stond als met betoovering geslagen naar het werk van Raffles te zien, die met een enkel penseel en enkele kleurwatertjes een zoodanige verandering op zijn gelaat wist te bewerkstelligen, dat hij binnen enkele oogenblikken geheel onherkenbaar was.

Niet, dat hij met valsche haren of baard werkte. Neen, er was geen enkele valsche haar op zijn gelaat aangebracht. Hij had de verandering teweeggebracht door enkele veeën met zijn penseel gedompeld in een vloeistof, die hij zelf had vervaardigd en die aan zijn huid een geheel ander aanzien gaf.

Binnen enkele oogenblikken had hij zich veranderd in een burgerman met grof vel, eenigszins pokdalig met dikke lippen, rood-omrande oogen en een platte neus, welk wonder hij bereikt had door aan de kanten wat vloeibare parafine in te spuiten.

Vervolgens druppelde hij wat uit een klein fleschje in zijn oogen, die nu veel donkerder leken en in 't geheel niet meer den staalgrijzen gloed hadden, welke zoo'n eigenaardig uitzicht aan den meesterdief verleende.

Nadat hij aldus zijn gelaat volkomen onherkenbaar had gemaakt, stak hij zich in de uit de geheime kast gehaalde kleeren, trok een paar plompe schoenen aan en zei nu met een grove stem tot Brand:

„Asjeblief meneer Brand, mag ik u even voorstellen Mr. Mackenzie, specialiteit in het opsporen van geheimzinnige misdaden, die zich gaat verhuren als geheim detective aan Scotland Yard.”

Raffles had deze woorden met geheel veranderde stem gesproken. Maar of dit het was

dat Brand zoo deed schrikken of de mededeeling, dat hij zich aan Scotland Yard ging verhuren, was op het eerste gezicht niet te zeggen.

Weldra bleek echter, dat het dit laatste was, want Brand zei:

„Maar Edward is het nu bepaald noodzakelijk, dat je naar Scotland Yard gaat. Ik behoef je toch waarlijk niet te zeggen, dat je je daar in het hol van den leeuw waagt. Je weet even goed als ik, dat daar onze eenige, groote vijand zit, namelijk Hoofd-inspecteur Phileas Baxter van de afdeeling recherche, die met zijn secretaris inspecteur Marholm ons het vuur zeer na aan de schenen kunnen leggen en ik zou je daarom ook willen aanraden, als je het nodig vindt om naar Scotland Yard te gaan, ten minste uit de buurt te blijven van genoemde mannen.”

„Het spijt me, dat ik je moet teleurstellen, Charly,” zei Raffles lachend, „maar ik ben juist van plan wel naar Baxter toe te gaan, want hij is het juist, die mij de middelen moet verschaffen om gemakkelijk aan de bedragen te komen, welke ik voor Kerstmis of ten minste Nieuwjaar bij elkaar moet hebben. Hij moet voor mij werken, daar de tijd te kort is om zelf een volledig plan de campagne uit te denken.

„Schud nu maar niet je hoofd, Charly, maar wensch mij liever geluk met mijn onderneming. Ik denk, dat je binnenkort er veel plezier van zult beleven.”

Brand, die wel begrijpt, dat als Raffles zich iets in het hoofd heeft gezet, hij hem toch niet van gedachten kan doen veranderen, zwijgt, zucht eens en schudt het hoofd, allemaal dingen, die op zijn vriend niet den minsten indruk maken.

„Zeg Charly,” zegt Raffles na een poosje, „je kunt mij een groot plezier doen door Henderson even te waarschuwen straks met den wagen voor te komen.”

Brand, die gewoon is zijn vriend onmiddellijk te gehoorzamen, is reeds naar de huistelefoon gegaan en brengt zelf de verbinding tot stand.

Weldra klinkt het belletje ten teeken, dat de opgeroepene aan het toestel is en Brand geeft het verzoek van Raffles door.

„Zeg Edward,” zegt Brand dan, „vind je het niet een beetje gevaarlijk om in die kleeding, in die vermomming van gewoon burgerman-
netje in een groote limousine te stappen? Me dunkt, je kon net zoo goed met den underground gaan.”

Raffles begint te lachen, knikt Charly toe en zegt:

„Je hebt gelijk, waarde vriend en dat zou ik dan ook zeker hebben gedaan, indien ik niet bedacht had, dat ik zeer waarschijnlijk dan toch nog een heel eind zou moeten loopen.”

„Ik meende dat je naar Scotland Yard ging,” herneemt Brand, „en dan kun je toch tot Victoria-station gaan; dat is vlak bij de Yard.”

„Je hebt al weer gelijk, m'n schrandere vriend,” plaagt Raffles, „maar ik denk, dat onze vriend Baxter wel niet meer op zijn bureau zal zijn en dat ik naar zijn particuliere woning zal moeten gaan.”

„Maar je kunt toch niet met je auto voor de deur stil blijven staan, dat zou totaal in strijd zijn met je voorkomen en kleeding,” houdt Brand vol.

Raffles, die juist zijn sigaret heeft opgerookt, werpt het eindje in het vuur van den haard, klopt Brand op den schouder en zegt lachend:

„Charly, ik erken je scherpzinnigheid, maar dat ben ik dan ook niet van plan, ik zal oudergewoonte James stil laten houden in een of

andere zijstraat, daar uitstappen en de rest van den weg te voet afleggen.”

Brand, die inziet, dat al zijn pogingen om zijn vriend van zijn avontuur terug te houden op niets uitloopen, zwijgt.

Ook Raffles, die in de bezigheid van het opsteken eener versche sigaret is verdiept, zegt geen woord en nu hoort men in de stilte het luide getoeter van een auto, die blijkbaar den hoek der straat omzwenkt.

„Daar is Henderson al,” zegt Raffles, de lucifer uitblazend.

Als om zijn woorden te bevestigen hoort men nu een auto voor het huis stil houden en den chauffeur drie stooten op den hoorn geven, hetgeen blijkbaar het afgesproken teken is, want Raffles springt op, drukt zijn vriend de hand en gaat onder het uitspreken van de woorden: „Je hoeft je over mij niet ongerust te maken, Charly, je zult binnen kort van mij hooren,” naar de deur en is het volgende oogenblik verdwenen.

Brand blijft in gepeins verzonken midden in het vertrek staan, draait dan het licht uit en gaat naar beneden om in de gezellige kamer, waar de lessenaars staan, nog eenige uren ingespannen te werken, vóór hij naar bed gaat.

DERDE HOOFDSTUK.

In het hol van den leeuw.

Raffles is intusschen ingestapt, na zijn chauffeur met enkele woorden te hebben ingelicht over het doel van den tocht.

Het gaat nu snel als de wind door de buitenwijken van Londen, een eind door Regentspark, waaraan Park Lane gelegen is, om vervolgens door Hyde Park de straten van de city te bereiken.

Henderson rijdt naar Threadneedlestreet, een straat, die overdag veel verkeer heeft, maar nu tamelijk verlaten is.

De glimmend gelakte limousine houdt daar op den hoek van een zijstraat stil, maar reeds vóór de wielen geheel hebben opgehouden te wentelen, is Raffles snel uit het rijtuig gewipt en is uit de oogen van zijn chauffeur verdwenen, vóór deze tijd heeft gehad om te zien.

Henderson schijnt dit wel gewend te zijn,

want hij zegt niets, glimlacht flauwtjes en maakt het zich in zijn hoekje, achter het stuurwiel, gemakkelijk, wel wetend dat de mogelijkheid bestaat, dat hij een heele poos zal moeten wachten.

Maar hoe koud het ook mag zijn, hoe guur en hoe stormachtig de wind mag blazen, niets is in staat den trouwen chauffeur van zijn post te doen gaan vóór hij een ander bevel heeft gekregen.

Dit alles is Raffles bekend. Hij weet, dat hij op de medewerking van zijn trouwe vrienden mag rekenen en is daardoor dan ook in staat dikwijls dingen te verrichten, die zonder de medewerking van Brand of Henderson zeker niet zouden slagen.

Raffles loopt met den gewonen tred van een burgerman een paar straten door, steekt

dan een pijp op en wandelt ten slotte langs het Victoria Embankment, de bekende Theems-kade, waaraan Scotland Yard gelegen is, naar het hoofdbureau van politie en vraagt, daar aangekomen, doodbedaard aan den dienstdoenden agent van politie, die voor de ijzeren poort de wacht houdt, om mijnheer Baxter te spreken.

De agent kijkt den bezoeker even verbaasd aan, spuwt dan op den grond en zegt, terwijl hij het hoofd schudt:

„Dat gaat zoo maar niet mannetje. Wie ben je? Wat doe je? En met welk doel wensch je den baas te spreken?”

Raffles, die inwendig pret heeft over het gedrag van den agent, haalt zijn pijp tusschen zijn tanden vandaan en met het mondstuk naar den schouder van den agent prikkend, zegt hij:

„Dat kan ik je nou juistement niet zeggen, goeie man, ik heb heele gewichtige dingen gehoord, die alleen bestemd zijn voor de ooren van den baas. Ga hem maar eens gauw vertellen, dat ik er ben, anders zou je er wel eens spijt van kunnen hebben.”

Raffles steekt zijn pijp weer in zijn mond en wacht bedaard de uitwerking van zijn woorden af.

Hij weet precies hoe hij de menschen moet aanpakken en is niet in het minst onzeker over den uitslag daarvan.

De agent heeft zich dan ook blijkbaar deze woorden, die een verborgen dreiging inhouden, aangetrokken en kijkt den bezoeker met een boozen blik aan.

Deze doet net, alsof hij dien boozen blik niet ziet, maar knikt den agent vriendelijk toe, neemt weer zijn pijp uit den mond en het mondstuk op den breeden borst van den agent plantend, zegt hij gemoedelijk:

„Ga nu gauw naar hoofd-inspecteur Baxter en zeg, dat Mr. Mackenzie er is, om hem een belangrijke mededeeling te doen. Loop nu gauw als een beste, brave kerel!”

De agent voelt, dat hij voor den gek wordt gehouden en gaat de kamer van de wacht binnen om de boodschap van den laten bezoeker over te brengen aan den dienstdoenden brigadier, die weldra naar boven gaat en aan de deur van het bureau van den hoofd-inspecteur aanklopt.

Hij moest even wachten, daar de hoofd-inspecteur als naar gewoonte een woordenwisseling heeft met zijn secretaris, inspecteur Marholm en door het geratel van zijn eigen woorden en de bromstem van Marholm het kloppen niet hoort.

„En ik zeg je Marholm, dat je een brutale aap bent en dat ik je eigenlijk uit mijn dienst moest ontslaan.”

„In de eerste plaats, inspecteur,” antwoordt Marholm met zijn diepe basstem, „protesteer ik tegen de uitdrukking: brutale aap. Dat is iets, dat ik niet kan toelaten en dat ook heelemaal niet op mij slaat. Scheldwoorden zijn hier op de Yard niet toegelaten en verder ben ik niet brutaal geweest. Ik ben nooit brutaal. kan eenvoudig niet brutaal zijn, om de eenvoudige reden, dat hetgeen u voor brutaal gelieft te houden, een noodzakelijke wijze van spreken is, die ik wel tegen u moet toepassen, daar er anders heelemaal geen huis met u te houden is. En ten tweede trek ik me van die bedreiging van me uit uw dienst te ontslaan, geen snars aan. Ik wou, dat u het deed. Ik ging onmiddellijk naar den Lord Mayor van Londen en zou hem eens even een boekje over u opendoen. Tien tegen één, dat er een onderzoek zou worden ingesteld, met het gevolg, dat alles aan het licht kwam, ik weer in dienst genomen werd, maar niet meer als uw secretaris, maar weer in actieven dienst, hetgeen mij veel aangenamer zou zijn en waarvoor ik ook veel meer aanleg heb dan voor die pennelikkerij, waaraan ik gruwelijk het land heb. Zie zoo, nu weet u waar het op staat en nu mag u weer wat zeggen.”

Op dat oogenblik werd er voor den tweeden keer geklopt, waarvan het geluid echter te loor ging door de luide stem van Baxter, die woedend van zijn stoel opstond, deze met luid geraas van zich afschoof en naar zijn secretaris kwam toelopen.

Hij bleef met gebalde vuisten voor Marholm staan en begon te tieren en te razen, dat hooren en zien verging.

„Wel jou gemeene spitsboef, leelijke ver-raajer, doorgefounerde bolsjewiek, opgeproppte doojevischiesvreter, driedubbel overgehaalde apache, ezel, aap, kameel, drommedaris, aartsstomme hottentot, reuzeboerehosklos, beschimmelde gemarioneerde haring, uitgedroogde st... st... stokvisch...”

Baxter moest even zwijgen om op adem te komen, van welke gelegenheid Marholm, die zich van dezen woordenstroom geen sikkepit had aangetrokken, gebruik maakte om zijn pijp, die hij intusschen had gestopt, aan te steken, terwijl de brigadier achter de deur de stilte benutte om nu voor den derden keer aan te kloppen.

Daar Baxter van woede en kortademigheid nog niet kon spreken, nam Marholm de taak van zijn chef over en riep luid:

„Binnen!”

Dat was natuurlijk weer niet naar den zin van Baxter, die niet kon velen, dat men zijn werk uit handen nam, maar hij had geen gelegenheid iets te zeggen, daar de brigadier onmiddellijk was binnengetreden en met de hand aan zijn helm in de deuropening stond, klaar om met zijn boodschap voor den dag te komen.

Marholm, die zag, dat Baxter niet wist wat hij doen moest en schijnbaar meer zin had om de woordenwisseling met zijn secretaris voort te zetten dan den brigadier te woord te staan, gaf Baxter een zachten stoot tusschen de ribben en geleidde hem als het ware naar zijn stoel achter het bureau, waarna hij den brigadier een wenk gaf om nader te treden en zijn boodschap aan den chef over te geven.

Deze, die dit tooneeltje al meermalen had bijgewoond, trok er zich niets van aan, maar maakte militairement twee stappen voorwaarts, salueerde nogmaals en zei:

„Asjeblijft mijnheer de hoofd-inspecteur, daar is Mr. Mackenzie om u te spreken.”

„Mr. Mackenzie.... Mr. Mackenzie.... wat weet ik veel van Mr. Mackenzie....” viel Baxter, die nog steeds woedend was, uit, „heb ik je al niet duizend maal herhaald, dat ik niet te spreken ben voor vreemden en dat hij maar eerst zijn boodschap moet zeggen aan den dienstdoenden wacht.... marsch, maak, dat je weg komt en kom me vandaag niet meer onder de oogen”....

„Maar mijnheer de inspecteur,” waagde de brigadier te zeggen, „die man”....

„Die man.... die man.... wat heb ik met dien man te maken.... waarom sta je hier nog?.... heb ik je niet gezegd, dat ik niets wil hooren.... en daar sta je nog tegen me te zwammen alsof ik je op de koffie heb genoodigd.... Hou je mond, kerel, hou je mond, vooral als je tegen mij spreekt”....

Op dat oogenblik begon Marholm, die al eenigen tijd in stilte had staan lachen, luid te proesten en te hoesten, hetgeen de woede van den hoofd-inspecteur weer op Marholm overbracht.

„Zeg, wil jij ook wel eens zwijgen,” bulderde hij zijn secretaris toe, „wie geeft je het recht om mij in de rede te vallen.... als ik spreek, spreekt niemand”....

„Dat komt uit,” zei Marholm, lakoniek en stak doodbedaard zijn pijp weer in den mond.

Baxter ziedde van woede en nijd. Hij was niet in staat een woord te uiten, z'n oogen puilden uit zijn hoofd, het schuim kwam hem

op de lippen en hij werd bont en blauw in het gelaat.

Iedereen, die den goeden man zoo had gezien, zou gedacht hebben, dat hij straks aan een aanval van beroerte zou bezwijken, maar noch Marholm, noch de brigadier trokken zich iets van deze onrustwekkende verschijnselen aan en begonnen op gedempten toon met elkaar te praten.

Baxter, die nu inzag, dat hij met zóó op te treden, niets verder kwam, dwong zich blijkbaar tot kalmte en ging weer in den stoel zitten, waaruit hij was opgesprongen.

Hij bleef enkele minuten bedaard zitten, tot hij merkte dat hij weer adem en stem genoeg had om te kunnen spreken, sloeg toen met de vuist op zijn bureau en beval den brigadier met barsche stem nu maar op te dreunen.

De brigadier, die hierop gewacht had, herhaalde nogmaals het verzoek van den dienstdoenden agent en wachtte kalm af wat Baxter zou zeggen.

„Laat de kwibus maar binnen komen,” beval hij eindelijk, „maar laat de knul goed zijn voeten vegen. Het is hier geen zwijnenstal.”

Ofschoon er voor deze laatste opmerking volstrekt geen rede was, zei Baxter dit meer omdat hij nu eenmaal in een kwade bui was en meende daardoor zijn prestige te versterken.

De brigadier salueerde nogmaals, maakte rechtsomkeert en ging naar beneden, om Mr. Mackenzie naar boven te brengen.

Gelukkig duurde het niet lang om den bezoeker boven te brengen, want anders zou Baxter, die door zijn minderen algemeen als een querulant werd beschouwd, waarschijnlijk wel weer zijn begonnen met ruzie maken.

Nu had hij daarvoor echter geen gelegenheid, daar na een korte poos er op de deur geklopt werd en op het geroep: binnen, Mr. Mackenzie, alias Raffles verscheen.

„Goeienavond samen,” groette Raffles, terwijl hij de pijp tusschen zijn tanden vandaan haalde, „wie is hier de baas? Ik heb een heeleboel nieuws te vertellen, maar ik kan het alleen tegen den baas zeggen, want anders doe ik geen mond open”....

Zoowel Marholm als Baxter waren een weinig verbaasd van dit zonderlinge entré, maar Marholm keek den man een weinig achterdochtig aan, terwijl Baxter eigenlijk meer van plan scheen te zijn, om den bezoeker een standje te geven wegens onbehoorlijk optreden. Hij was van meening, dat een ieder hem met de noodige eerbied en ontzag moest behandelen.

Hij keek den man daarom met gefronste wenkbrauwen aan, maar hield het standje, dat hij gereed had terug, zeggende:

„Ik ben hoofd-inspecteur Baxter en dat, — terwijl hij op Marholm wees, — is mijn secretaris, voor wien ik wat dienstzaken betreft, geen geheimen heb, als je dus wat te vertellen hebt, wat den dienst betreft, dan kun je dat gerust in tegenwoordigheid van dezen heer doen. Overigens verzoek ik je de beleefdheid niet uit het oog te verliezen, want anders zou ik genoodzaakt zijn je onverrichterzake weg te sturen.”

„Dat zou ik je niet raajen,” zei Raffles, terwijl hij zijn pijp weer tusschen de tanden stak, „want daar kon je wel eens spijt van hebben. Ik ben namelijk te weten gekomen, dat er een inbreker van plan is op Kerstmis zijn slag te slaan. Ik weet wie hij is, wanneer hij begint en waar hij van plan is in te breken. . . . Is dat wat of is dat niks en wat is het jullie waard als ik jullie op de hoogte breng van alles?”

„Waard? Waard?” vroeg Baxter. „Mij is dat niets waard, het is je dure plicht tegenover de maatschappij en je medeburgers, om alles te vertellen, wat je weet zonder dat je daarbij aanspraak kunt maken op een belooning.”

„O juist,” zei Raffles, leukweg, „waait de wind uit dien hoek, nu ik heb niets gezegd, weet van niets en kwam alleen maar even informeeren naar het adres van mevrouw uw tante. Woont die nog altijd op Shoreditch, nummer drie en twintig?”

Baxter en Marholm stonden paf en keken den vreemdeling, die kalm een versche pijp stopte, aan met een paar oogen, alsof zij het in Keulen hoorden donderen.

Toen Raffles met de gewichtige bezigheid van het pijpstoppen gereed was, stak hij de brand er in en zei na een paar fameuze trekken gedaan te hebben, die hem in een lichtblauwe rookwolk hulden:

„Begrepen, waarde heeren, je denkt misschien met een boertje te doen te hebben, maar daar vergis je je mee. Ik ben Mr. Mackenzie, hetgeen een schuilnaam is en zooals ik er uit zie, zie ik er in werkelijkheid niet uit. Ik heb in Amerika heel wat misdaden opgespoord en wil, nu ik toevallig hier ben, jullie laten profiteeren van mijn kennis en wetenschap in de misdaad, hetgeen prachtig uitkomt, daar ik een reusachtige ontdekking heb gedaan.”

Baxter en Marholm waren na het hooren van deze woorden geheel anders geworden. Eerstgenoemde keek met open mond den be-

zoeker aan, terwijl Marholm zich haastte een stoel voor Mr. Mackenzie te krijgen.

„Luister eens,” zei Raffles, terwijl hij ging zitten en zich naar de beide mannen voorover boog. „Nu wil ik eens zien of jullie kunt raden wie ik bedoel.”

„Ik heb een gesprek afgeluisterd van een man, of liever van een als heer uitziend man, dat deze hield met een ander heerschap en waarin hij de methode besprak die hij zou toepassen, om ergens in te breken. Het was in Hotel Cecil, waar ik was afgestapt en waar ik in de groote restaurantzaal toevallig aan een tafeltje kwam te zitten in de nabijheid van twee heeren, die op fluisterenden toon met elkaar zaten te praten. Zij dachten waarschijnlijk, dat hun gesprek niet zou worden verstaan, te meer daar zij Italiaansch spraken, maar zij hebben buiten den waard gerekend, want niet alleen ken ik de Italiaansche taal als mijn moedertaal, maar mijn oor is gefeënd en ik kon bijna elk woord opvangen. Vóór ik vertel waar ze het over hadden zal ik hun voorkomen beschrijven. De een was lang, slank en donker en had een monocle in het oog, hij had een gladgeschoren gezicht, scherpe trekken en een voornaam uiterlijk. Hij was gekleed, evenals zijn metgezel, in rok en witte das en het kwam mij eerst onbegrijpelijk voor, dat zoo'n deftig heer een inbreker was. Maar de ander was even voornaam en sprak ook heel gewoon over misdaden, zoodat ik mij niet kon bedriegen. Die metgezel was wel een hoofd kleiner, veel dikker en had een jongensachtig voorkomen, blond haar en met blauwe oogen” . . .

Pats! Baxter liet zijn vlakke hand met kracht op zijn lessenaar vallen, keek Marholm heel even aan en riep:

„Ik laat me villen als dat Raffles niet is!”

Mackenzie, alias Raffles, keek verwonderd op, begon toen te lachen en zei:

„Daar zeg je zoiets, vadertje, dat zal de gentleman-inbreker geweest zijn, van wien ik aan de overzijde van de haringplas al zoo dikwijls gehoord heb. Dat zou een goed ding zijn, als we dien meester-dief, dien Grooten Onbekende, zooals jullie hem, geloof ik, noemen, te pakken konden krijgen. Nu ik alles goed overdenk, geloof ik stellig dat het die kerel is geweest. Denk eens aan wat een mooi succes we zouden hebben, als we hem op heeterdaad konden betrappen. Wat zegt u er van?”

Deze woorden richtte Raffles tot Marholm, die al den tijd, dat hij gesproken had, den bezoeker strak had zitten aankijken.

„Ja," zei Marholm lakoniek, „daar kon je wel eens gelijk in hebben. Me dunkt, daar moesten we werk van maken."

„En wat zijn de condities?" vroeg Baxter nu, „ik meen, dat ik u heb hooren spreken van zekere voorwaarden, als u ons zoudt helpen."

„O, die zijn al heel eenvoudig," antwoordde Mackenzie-alias Raffles, „ik verlang geen belooning, het is niet eens noodig, dat mijn naam wordt genoemd, de eenige eisch, dien ik stel, is, dat ik overal bij tegenwoordig ben, want het is altijd een van mijn vurigste verlangens geweest kennis te maken met den meester-dief, die zoo vaak de oude en de nieuwe wereld versted heeft doen staan van zijn brutale streken."

„Top," riep Baxter uit, zonder er verder over na te denken.

Hij strekte zijn dikke hand naar den vreemdeling uit, die haar zóó hard drukte dat Baxter luid „au!" riep.

„Sapperloot," zei Baxter terwijl hij zijn gekneusde hand wreef, „je hebt een paar vuisten van ijzer, dat kan ons te pas komen."

„Wilt u mij ook niet een hand geven," zei Raffles nu zoetsappig tot Marholm, terwijl hij reeds zijn hand naar hem uitstreekte.

Maar Marholm dankte voor de eer, sloeg zijn handen op zijn rug samen en zei doodleuk:

„Merci, waarde heer.... eh.... eh.... Mackenzie, zei u, geloof ik, — ik heb m'n handen nog al dikwijls noodig, ziet u, als het werk afgeloopen is, zal ik er eens over denken."

Raffles keek Marholm eens glimlachend aan en maakte bij zich zelf de opmerking dat hij wel zou willen weten, wat de vloer, (want zoo werd Marholm door zijn minderen en meerderen in dienst genoemd) van hem dacht.

„En laat nu eens hooren wat de heeren afgesproken hebben," zei Baxter, die razend nieuwsgierig was naar hetgeen hij te hooren zou krijgen.

„Hoho.... dat gaat zoo maar niet manneke," antwoordde Raffles, die er behagen in schepte, den hoofd-inspecteur te behandelen alsof hij een joggie was, „dat vertel ik nu nog niet. Het zou immers best kunnen zijn, dat jullie daarvan gingen profiteeren, zonder dat ik er bij was en zooals je weet is dat mijn conditie. Of ik zeg niets, óf ik vertel het op den nacht, waarin de diefstal zal plaats hebben, zoodat ik er wel bij moet zijn. Zooals ik al gezegd heb wil die mijnheer op Kerstnacht inbreken, dus laat mij maar eens hooren wat je denkt te doen, dan zal ik maken, dat ik hier

op tijd aanwezig ben, om er met jullie op uit te trekken."

„Nu," zei Baxter, „dat is eenvoudig genoeg. Ik zal maken, dat wij op den bewusten Kerstnacht een stel flinke kerels tot onze beschikking hebben, zoowel in uniform als in burgerkleeding. Wij verdeelen die in de straat, in de nabijheid van het bewuste huis, volgens uw aanwijzing, wij verbergen ons in het huis zelf en wachten doodbedaard de komst van den gentleman-inbreker met zijn metgezel af en arresteeren hem vóór hij goed en wel weet wat er aan de hand is. Is dat niet geniaal overdacht?"

„Ik bewonder uw buitengewone scherpzinnigheid," zei Mackenzie-Raffles, die deed alsof hij verstomd stond van deze eenvoudige plannen, „ik twijfel er niet aan of we zullen een reuzensucces hebben. Het verwondert me alleen nog maar, dat u met die buitengewone scherpzinnigheid er tot heden toe nog niet in zijt geslaagd den meester-dief reeds veel en veel eerder te arresteeren."

„Het geluk was altijd tegen ons en met dien man," bromde Baxter, die niet kon velen, dat er ook maar in de verste verte een toespeling werd gemaakt op zijn onhandigheid.

„Tusschenbeiden," aldus ging Baxter voort, „had ik het gevoel of de duivel er mee speelde, want telkens als wij op het punt stonden hem te arresteeren was hij weer ontkomen, maar nu we zoo een zekere aanwijzing hebben, twijfel ik er niet aan of we zullen hem te pakken krijgen, als we onze maatregelen maar goed nemen."

„Dat is dan afgesproken," zei Mackenzie-Raffles, „ik zal zien nog wat meer te weten te komen en kom op den avond vóór Kerstmis hier om de zaak verder ten einde te brengen. Is dat afgesproken?"

Wederom strekte hij zijn hand uit en Baxter, die opgetogen was over het vooruitzicht, dacht niet meer aan wat hem pas een minuut geleden overkomen was en legde zijn vette hand wederom in de slanke hand van den bezoeker.

Het volgende oogenblik stond hij te springen en te dansen van pijn, terwijl hij allerlei scheeve gezichten stond te trekken.

Marholm barstte, heel oneerbiedig, in lachen uit en riep:

„Maar inspecteur, hoe kun je nu zóó dom zijn. Een ezel stoot zich geen twee keer aan denzelfden steen en het is anders je gewoonte niet om er twee maal achter elkaar in te vliegen"....

Mackenzie-Raffles had intusschen de hand

van den inspecteur los gelaten en stond hem lachend aan te zien alsof hij van den prins geen kwaad wist.

„Jij bent een gemeene sluipmoordenaar, een judas,” riep Baxter uit tot Marholm, terwijl hij zijn rood opgezwollen hand aaide. „Jij hebt er altijd pret in als ik pijn of verdriet heb. Zoo is hij, meneer Mackenzie, en ik heb veel lust er in hem bij de arrestatie van Raffles thuis te laten. Ik gun hem de eer niet.”

„Dat zou ik maar niet doen,” zei de bezoeker, terwijl hij opstond om te vertrekken. „Hij schijnt mij een heel schrandere vent toe en ik zou u beiden niet gaarne op den bewusten avond willen missen, want nu ik jullie heb gezien, denk ik dat we ons doel zeker niet zullen missen. Jullie ziet er beiden lang zoo dom niet uit als jullie in werkelijkheid zijn.”

Nauwelijks had de bezoeker deze laatste woorden uitgesproken of hij was de kamer reeds uit, de beide inspecteurs van Scotland Yard, stom van verbazing, achter latend.

„Wil ik u eens wat zeggen, inspecteur,” zei Marholm, toen Baxter nog met een open mond naar de deur keek, waardoor de bezoeker verdwenen was, „ik geloof stellig, dat we duchtig bij den neus worden genomen en dat die bezoeker wel eens een vrindje van meneer Raffles kon zijn. Of dat hij het zelf is,” voegde hij er mompelend aan toe, doch zoo, dat Baxter het niet hooren kon.

„Och, wat, jij hebt altijd van die onmogelijke veronderstellingen, je zult zien, dat het nu met de streken van den meester-dief gedaan is en dat we hem op Kerstinacht te pakken zullen krijgen, dan zal het pas recht „Vrede voor alle menschen op aarde” zijn,” zei Baxter.

„Ik help het je wenschen,” zei Marholm voor zich heen en begon de papperassen, welke op zijn lessenaar verspreid lagen op te ruimen, daar de diensttijd afgelopen was en het tijd werd, om naar huis te gaan.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Voorbereidingen.

Raffles kwam dien avond laat thuis.

Toen hij Scotland Yard verlaten had, oordeelde hij het raadzaam niet onmiddellijk naar zijn auto te stappen. Niet, dat hij bang was voor Baxter, maar hij vreesde de schrandere van Marholm en hij zag dien inspecteur er best toe in staat hem uit wantrouwen een detective achterna te zenden, om te zien waar hij heen ging.

Hij had daarom een aantal straten doorgelopen en zich terdege vergewischt, dat hij door niemand werd achtervolgd en eerst toen hij daaromtrent volkomen zekerheid had, was hij op zijn schreden teruggekeerd, was hij naar Threadneedelestreet gewandeld, had daar Henderson achter het stuurwiel van de auto gevonden, die echter net deed of hij zijn meester niet kende.

Dat was gewoonte tusschen hen beiden; slechts nadat Raffles een zeker teeken met de hand had gegeven, reageerde Henderson daarop en groette door militairement de hand aan de pet te brengen.

Raffles knikte zijn trouwen chauffeur even toe, deed het portier open en zat in no time achter het dichtgetrokken gordijntje.

Henderson schakelde onmiddellijk de tweede versnelling in en met een aardig vaartje gleeed de groote limousine geruischloos door de verlaten avondstraten van Londen.

Op Piccadilly Circus en Trafalgar Square was het nog woelig en druk.

De schouwburgen, concertzalen en music halls waren juist uitgegaan en de menigte, die uit deze groote en talrijke gebouwen te voorschijn kwam, was nog niet huiswaarts gekeerd, maar vulde de straten met voetgeschui fel en opgewekt geroezemoes van stemmen.

Henderson, die een uitstekend chauffeur was, manoeuvreerde zijn grooten wagen gemakkelijk door de menigte heen en liet slechts nu en dan de hoorn weerklinken.

Al dien tijd hield Raffles de gordijntjes van het portier dicht, opdat de menschen hem in zijn gewone burgerkleeding en zijn boersch uiterlijk niet zouden zien.

Eenmaal de drukke straten achter den rug hebbend, versnelde Henderson de vaart van de auto, Raffles trok de gordijntjes op en na een kwartier rijden hield de auto voor de villa van Raffles stil.

Hij stapte uit, opende de huisdeur met zijn sleutel, deed het elektrische licht in de hall ontgloeien en keek op de daar staande tafel naar mogelijk aangekomen brieven.

Er lag echter niets en terwijl hij nog luisterde naar het geronk van den motor der zich verwijderende auto, begaf hij zich naar de lift om Brand te gaan opzoeken.

Tegen zijn gewoonte in, bevond Brand zich niet meer in de werkkamer. Hij was vroeg naar bed gegaan, waarschijnlijk in de veronderstelling, dat het wel heel laat zou worden, eer zijn vriend terug was.

Raffles, die de verlaten werkkamer betrad, en Brand niet zag, ging naar de slaapkamer van zijn vriend, schudde hem even door elkaar en voegde hem toe:

„Zoo, luie bliksem, lig je al tusschen de wol? Je schijnt zóó veel van werken te houden, dat je het je besten vriend wel gunt, hè? Nu, 't is wat moois!”

Brand was zóó slaapdrunken, dat hij van dit heele bedsermoen al heel weinig verstaan had en keek Raffles met zulke lodderige oogen

aan, dat deze in lachen uit barstte en op zijn knie sloeg van plezier.

„Charly,” riep hij uit, „wat zie je er zóó intelligent uit. Ik weet nu zeker, dat je het buskruit hebt uitgevonden, maar zeg eens, dommel je weer in, of heb je zin even naar mijn wedervaren te luisteren?”

Brand werd nu langzamerhand geheel wakker, begon meer belang te stellen in hetgeen Raffles zei en ging recht op in zijn bed zitten.

Raffles deed hem nu een omstandig verhaal van hetgeen hij op Scotland Yard beleefd had en ofschoon Brand geweldig lachen moest, om de pijnlijke handdrukken, die zijn vriend uitgedeeld had, beviel het hem maar half, dat Marholm zich zoo slim had getoond en scheen daar niets gerust over te zijn. Slechts nadat Raffles hem herhaaldelijk de verzekering gegeven had, dat hij op zijn *qui vive* was geweest en goed toegezien had, dat hij niet achtervolgd werd, werd Brand weer gerust.

„En nu gaan wij zeker op onze wijze Kerstmis vieren?” zei Brand met een meewarig glimlachje.

„Juist,” antwoordde Raffles, „je bijt er in, m'n jongen en je zult eens zien wat een mooie Kerstmis het dit jaar wordt. Als we slagen en daaraan twijfel ik niet het minst, dan zullen wij zorgen, dat er vreugde heerscht in menig kinderhart en mooier en beter Kerstmis kun je je niet indenken. Of denk jij er anders over?”

Brand keek zijn vriend een oogenblik ernstig aan, greep toen zijn hand, drukte die krachtig en zei met bewogen stem:

„Het is weer de edele Lord Lister die uit deze woorden spreekt, Edward. Hoe langer ik je ken, hoe meer achting ik voor je krijg. Steeds ben je er op uit om aan anderen goed te doen, altijd denk je pas in de laatste plaats aan je zelf. Ik geloof dat er geen edeler natuur op de geheele wereld bestaat. Jouw leven hangt van weldoen aan elkaar.”

„Hé, hé Charly, ophouden asjeblieft, je weet, daar houd ik niet van,” riep Raffles uit. „Wat ik doe, doe ik omdat het mijn natuur is, omdat ik het niet nalaten kan, zoodat er volstrekt geen verdienste insteekt en misschien zou ik het niet eens doen, als er de sport van het stelen en inbreken niet bijkwam.”

„En je vergeet er nog bij te zeggen,” voegde Brand er aan toe, „de politie voor den gek te houden” . . .

„Gelijk heb je, m'n beste. Charly,” lachte Raffles, „als ik dien goeden Baxter er niet zoo dikwijls kon laten inloopen, dan zou voor mij misschien reeds lang de aardigheid er af zijn. Ik heb nu weer eens iets moois bedacht, waar-

aan hij langen tijd met genoeg kan terugdenken."

En nu vertelde Raffles zijn vriend wat hij van plan was.

Lang zaten beide vrienden aldus bij elkaar. Brand met opgetrokken knieën in zijn bed, Raffles op den rand er van, met fluisterstem sprekend tot zijn vriend, die aandachtig zat te luisteren en nu en dan goedkeurend met het hoofd knikte of het afkeurend schudde.

Eindelijk was Raffles uitverteld, maar in plaats, dat Brand zich nu omdraaide om den verloren slaap in te halen, wipte hij het bed uit, slipte in een paar muilen en volgde zijn vriend, zooals hij was, namelijk in pyama, naar de gezellige werkkamer waar het licht nog brandde en de haard een heerlijke warmte verspreidde.

„Zeg Charly, vind je het nu niet vervelend, zoo uit je eersten slaap weer je bed uit te komen om die brieven te schrijven? Ik had het vandaag toch immers best zelf kunnen doen;" merkte Raffles op, toen zij beneden gekomen waren.

„Wel neen, Edward," luidde het antwoord, „dat vind ik niets erg. Jij bent het schrijven heelemaal ontwend, sedert ik de eer heb al je schrijfwerk te verrichten en daar ik maar al te goed weet, dat je graag hebt dat de brieven hedennacht nog gepost worden, om morgenochtend bij de eerste bestelling bezorgd te worden, of liever omdat ik inzie, dat het welslagen van je plan daar grootendeels van af hangt, vind ik het niet alleen begrijpelijk en gewoon, dat ik even mijn bed uitkom, maar beschouw ik het zelfs als een staaltje van mijn dure plicht en dicteer nu maar op, ik luister."

Brand zette zich achter zijn schrijfmachine en terwijl Raffles een sigaret rookend, in de kamer heen en weer liep, dicteerde hij zijn vriend de volgende brieven:

Aan den Heer Eliezar Scrooge, Merchant Road 9 Londen.

Mijnheer,

Daar ik vernomen heb, dat u den laatsten tijd groote winsten gemaakt hebt met uw bedrijf, hetgeen ik eigenlijk niet kan goedkeuren, deel ik u mede, dat ik zoo vrij zal zijn op Kerstnacht bij u de somma van 1000 pond sterling te halen, die u waarschijnlijk wel voor de een of andere inrichting van liefdadigheid zult willen bestemmen. Ik verzoek u daarom genoemd bedrag gereed te leggen, opdat ik

niet in de noodzakelijkheid behoef gebracht te worden, om de deur van uw brandkast te forceeren, teneinde het weg te nemen, want, zooals u waarschijnlijk wel bekend zal zijn, is het mijn gewoonte niet iets te zeggen en het dan toch niet te doen. Wees zoo goed dus precies volgens mijn woorden te handelen in welk geval ik uw gift zal beschouwen als een soort zalfje op de wonden, welke gij met woeren hebt geslagen.

Met vriendschappelijke groeten

Lord EDWARD LISTER

alias John Raffles, genaamd de Grootte Onbekende.

Terwijl Brand met de schrijfmachine het adres op een enveloppe tikte, stak Raffles een versche sigaret op en begon daarna aan zijn tweeden brief.

Deze luidde als volgt:

Aan Sir Henry Blackhouse
Brompton Gardens 12 Londen.

Waarde Sir Henry.

Het is eigenlijk schande, dat ik u mijn vriend noem, want uw ziel is even zwart als uw naam en uw schoensmeer. Foei, ik zou mij schamen op een dergelijke wijze mijn brood te verdienen en ik voorspel u, dat, als ge zoo doorgaat, er nog eens een tijd zal aanbreken, waarop ge genoodzaakt zult zijn uw broodjes, die thans met ham en zalm en mayonnaise belegd zijn, te smeren met uw eigen beroemde schoensmeer, in welk geval ik u smake-lijk eten wensch.

Om te voorkomen, dat dit lot nog eens uw deel zal zijn, noodig ik u bij dezen uit op Kerstnacht voor mij een bedrag van vijfduizend pond sterling gereed te leggen, opdat ik dat zonder moeite zal kunnen komen halen, teneinde dat aan een of andere inrichting van liefdadigheid te schenken, hetgeen voorzeker uw volkomen instemming zal wegdragen.

Mocht het onverhoopt niet het geval zijn en zoudt gij genoemd bedrag niet voor de armen van Londen willen beschikbaar stellen, dan zal ik genoodzaakt zijn, het bedrag uit uw fonkelnieuwe, tot aan de rand gevulde brandkast weg te nemen. Zooals gij wellicht weet is er geen kast te zwaar en geen slot te ingewikkeld voor mij, om het open te krijgen, terwijl

het ook al niets geeft of u de politie waarschuwt, daar het tot mijn grootste vermaken behoort, dergelijke bedragen onder hare oogen weg te nemen. Als ik u dus een goeden raad mag geven, leg dan het geld gereed, dan zal ik zorgen, dat de begiftigden hun weldoener zullen danken, hetgeen ongetwijfeld in de krant zal komen te staan en dat een mooie reclame voor u en natuurlijk ook voor uw schoensmeer beteekent. In het tegenovergestelde geval wint gij niets, want het geld neem ik toch weg, terwijl gij bovendien nog het onaangename gevoel hebt, bestolen te zijn.

Dus tot Kerstnacht, waarde Sir Henry. Slaap lekker en droom eens van uw

Lord EDWARD LISTER
alias John Raffles, genaamd
de Grootte Onbekende.

„Zie zoo,” zei Raffles, „terwijl Brand nog even het adres op een enveloppe tikte, „zie zoo, dat is ook al weer gedaan. Dank je wel, Charly. Ik denk, dat je plezier van je werk zult beleven. Ik zie de gezichten al van de heeren Eliezar Scrooge en van Sir Henry Blackhouse. Ik denk, dat eerstgenoemde de stuipen krijgt van schrik en dat de schoensmeer-fabrikant zal barsten van woede. Ik ken dat heerschap en hij zal hemel en aarde

bewegen, om zijn dierbare centjes te behouden.”

„Maar Edward,” vroeg Brand, „ben je niet bang, dat ze alle twee met hun brieven naar de politie zullen loopen?”

„Bang?” herhaalde Raffles, „welneen, Charly, in de eerste plaats ben ik nooit bang dat woord komt in mijn dictionnaire niet voor en ten tweede wensch ik juist, dat dit gebeurt. Wanneer Baxter en Marholm er kennis van nemen, dan geloof ik, dat het een kostelijke grap zal worden en dat heel Londen een prettigen eersten kerstdag zal beleven. En nu, wil te rusten, Charly, ik zou het een ware misdaad vinden als ik je nu nog langer van je bed en den je toekomenden slaap afhield. Marsch, maak dat je wegkomt. Uit m'n oogel! Ik wil je niet meer zien.”

Brand liet zich dit bevel geen tweemaal zeggen, maar snelde de kamer uit, na zijn vriend een vroolijk goeden nacht te hebben toegeroepen.

Wie meenen mocht, dat nu ook Raffles na dezen welbesteden dag zijn legerstede zou gaan opzoeken, heeft het echter mis. Hij bleef nog geruimen tijd zitten rooken en in den gloed van het vuur staren, naar alle waarschijnlijkheid plannen smedend voor de toekomst.

Eerst geruimen tijd over éenen draaide Raffles het licht uit en zocht zijn slaapkamer op.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard in rep en roer.

Het was den volgenden dag, den vier en twintigsten December even over negen, dat Marholm het bureau van zijn chef, den hoofd-inspecteur van politie, Phileas Baxter, binnenstapte en eens duchtig in zijn handen wreef.

Wel was het lang zoo koud niet meer als eenige dagen geleden, toen het vroor dat het kraakte, maar de winter was nog niet om en al was er dan ook geen vorst meer, natte sneeuw, hagel en wind kunnen het seizoen, waarin de zon het laagst aan den horizon staat, toch verre van aangenaam maken.

Marholm wreef dus eens duchtig in zijn handen en begaf zich toen naar de snorrende kachel waar hij zich behaaglijk ging staan warmen.

Daar het gezellig was in het lage vertrek, temeer daar er wegens het donkere weer de lamp brandde en een groot contrast vormde met buiten, begon Marholm te neuriën en draaide zich om in de richting van zijn lesse-naar, waar hij zijn tabakspot zag staan.

Dat bracht hem op een idee en het volgende oogenblik was hij op weg naar dat gedeelte van de kamer, haalde zijn pijp voor den dag en begon haar, nog steeds neuriënde te stoppen.

De goede inspecteur-secretaris was zóó in deze bezigheid verdiept, dat hij niet hoorde hoe de deur geruischloos openging en het baardige gelaat van den hoofd-inspecteur, zijn onmiddellijken chef, Baxter, naar binnen gluurde.

Baxter, die als naar gewoonte, weer uit zijn humeur was, hoorde het zingen, zag Marholm om kwart over negen zijn pijp staan stoppen en blijkbaar nog niet aan werken denkend, en raakte nog meer uit zijn humeur.

Daar Marholm nog steeds niets merkte, kwam Baxter verder de kamer binnen, deed de deur achter zich dicht en ging vlak achter zijn secretaris staan.

Deze begon hoe langer hoe harder te neuriën, totdat zijn stem zoo luid werd, dat men niet meer van neuriën kon, maar van zingen moest praten.

Op dat oogenblik draaide Marholm zich om en keek juist bij een langen uithaal in het verstoorde gezicht van zijn chef.

„Mòrgen, inspecteur,” aldus onderbrak Marholm zijn gezang. „Mòrgen. Wat een gemeen weertje, hè, niets geen Kerstweer. O ja da's waar ook. Ik wensch u een prettig kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar!”¹⁾

„Och wat jij met je Kerstfeest en je Nieuwjaar,” gromde Baxter terug. „Loop naar de maan! Denk liever om je plicht en je werk en maak hier niet zoo'n heidensch kabaal. Hooren en zien vergaat je en je schijnt te denken dat het hier een concertzaal of een kerk is, waar je zoo luid kunt balken als je wilt. Je denkt zeker dat het mooi is anders begrijp ik niet, dat je” . . .

„Maar inspecteur,” onderbrak Marholm zijn chef, terwijl hij hem opgeruimd toeknikte, „neem me nou niet kwalijk, het is toch niet te verwonderen, dat een mensch op den vooravond voor Kerstmis een weinig vroolijk gestemd is en een deuntje neuriet, daar steekt toch volstrekt geen kwaad in en ik zou u willen voorstellen met me mee te zingen, vooruit, inspecteur, daar gaan we:

„O kerstnacht, schoonste aller dagen!” . . .

En terwijl Marholm zijn chef bij den arm vatte, begon hij met zijn basstem zóó luid te zingen, dat de ruiten er van rinkelden.

Met den besten wil van de wereld kon Baxter het niet mooi vinden. Trouwens dat zou ook geen sterveling hem kwalijk genomen hebben. Het was eenvoudig niet om aan te hooren.

Baxter was er eerst een weinig beduusd van, maar eindelijk sloeg hij beide handen voor de ooren en beval den luid balkenden Marholm te zwijgen.

Deze echter scheen daar nog geen zin in te hebben, want hij ging onverdroten door zijn zangkunst te ontplooien, op welk geraas de geheele dienstdoende wacht, de agenten en de

¹⁾ Zoals men weet is het in Engeland gewoonte dezen wensch van te voren uit te spreken.

brigadier inclus, naar boven snelden om aan de deur van het bureau te luisteren.

Juist, toen zij op de punten hunner voeten de gang kwamen binnestappen, om naar de deur te gaan, was het Baxter te machtig geworden en besloot hij Marholm alleen aan zijn zangwoede over te laten en er tusschen uit te knijpen.

Met een vaart deed hij de deur open en stond zodoende plotseling voor de hun plicht vergetende agenten, die verstomd van schrik, achteruit deinsden.

De beweging van den eerste plantte zich voort naar den tweede en vandaar naar den derde en zoo vervolgens, totdat de laatste een zoodanigen stoot kreeg, dat hij ruggelings de trappen afbuitelde. De anderen snelden hem zoo vlug zij konden achterna; de een struikelde over den ander, zij vielen halsoverkop naar beneden en tuimelden met een geweldigen smak tegen twee heeren aan, die elk met een brief in de hand, juist binnen waren gekomen en geen agent ziende, om hem den weg te wijzen, juist van plan waren naar boven te gaan, om te zien daar iemand te spreken te krijgen.

„Hela, hola,” riep de eene, een uitgedroogd mannetje, met rimpelig vel en een grooten hoornen bril op zijn wipneus, „wat gebeurt er hier, zijn jullie soms krijgertje aan het spelen, of hoe zit dat? Ik vind dat iets, wat in een politie-bureau niet te pas komt en zeker niet in het hoofd-bureau van politie!”

De ander, een groote, zware man met een lorgnet op den gebogen neus, een pelsjas aan en een hoogen hoed op het hoofd, keek met een minachtenden blik naar het door elkaar gerolde hoopje agenten, waarvan er eenige aan het opkrabbelen waren en zei toen met een verwaande stem:

„Dat is hier een merkwaardige kwajongensboel. Ik zal er rapport van maken, mijn naam is Sir Henry Blackhouse!”

Intusschen was de brigadier opgekrabbeld en stond nu met de hand aan den helm voor den deftigen bezoeker te salueeren. Den anderen, den kleinen gerimpelden man met den wipneus keek hij niet eens aan.

Midderwijl waren ook Baxter en Marholm, die door het lawaai op de trap waren komen toelopen, genaderd en keken nu naar den verstoorden vreemdeling met de deftige jas en den nog deftiger hoed. Zij begrepen, dat zij hier met een voornaam bezoeker te doen hadden en Baxter beefde al voor de gevolgen van een klacht van een zoo voornaam personage.

Hij stapte daarom over de nog op den

grond liggende agenten, waarvan er eenige hun pijnlijke ledematen wreven, heen, gaf hen onderwijl nog een schop met zijn puntige schoenen en maakte een buiging voor den bezoeker, die zich Sir Henry Blackhouse had genoemd.

„Mijn naam is Baxter, Sir, Hoofd-inspecteur van politie, om u te dienen wat kan ik voor u doen?” zei Baxter.

„Zoo, bent u hoofd-inspecteur Baxter?” herhaalde de vreemdeling op norschen toon, „nu, dat treft goed, want ik kan u tot mijn spijt niet mijn compliment maken over het gedrag uwer agenten.

„Terwijl ik hier in de vestibule sta en naar de kamer van de wacht ga, om te zien of daar iemand is, die mij te woord kan staan, komt me daar een heel stelletje agenten zó onbesuisd de trappen afhollen, dat het wel een bewaarschooltje gelijkt.

„De gevolgen konden dan ook niet uitblijven en het heele klontje menschen is naar beneden getuimeld, hetgeen zoo erg nog niet is, want iedereen heeft hier in het vrije Engeland het recht zijn nek te breken, maar het ergste is, dat zij daardoor de levens van anderen in gevaar brengen. Ik had die kerels wel op mijn hoofd kunnen krijgen, zoodat ik mijn nek had kunnen breken en wat zou er dan van mijn fabriek terecht moeten komen, van mijn fabriek, vraag ik u, hoofd-inspecteur, waar vier honderd man het brood voor hen en hunne gezinnen verdienen. Ik vraag u, hoofd-inspecteur om een antwoord. Geef dat antwoord mijnheer, of” . . .

Sir Henry Blackhouse stampte met zijn stok woedend op den grond en Baxter stond van angst te beven.

Toen Sir Henry Blackhouse dat zag veranderde hij echter van gedrag. Hij schepte er behagen in zijn meerderheid te laten erkennen en andere menschen bang te maken, had hij eenmaal dat doel bereikt, dan werd hij weer minzaam, zooals het een groot man betaamt.

Baxter putte zich uit in verontschuldiging, die door den voornamen bezoeker met een genadig glimlachje werden geaccepteerd, waarop hij in antwoord op een vraag van Baxter, waarmede hij hem van dienst kon zijn, zei:

„Ik wensch u te spreken, mijnheer de hoofd-inspecteur, ik heb een zeer belangrijke mededeeling te doen.”

„Gaat u dan alsublieft maar mede naar boven, Sir Henry, naar mijn particulier bureau alsublieft. Deze trap op, Sir Henry. Na u Sir Henry.”

Baxter stond aan den voet der trap te buigen als een gesmeerd knipmes en liet den voornamen bezoeker voorgaan.

Dat was echter niet naar den zin van het kleine, gerimpelde mannetje met den wipneus, want deze hield Baxter, juist toen deze op het punt stond ook de trappen te bestijgen, aan de panden van zijn jas vast en riep:

„Hé, hé, dat gaat zoo maar niet. Ik moet óók den hoofd-inspecteur spreken en ik was er voor dien mijnheer!”

Hierbij wees hij op den voornamen Sir Henry, die, verbaasd over zooveel onbeschaamdheid, midden op de trap bleef staan, om het onoogelijke mannetje aan te staren.

„Wat is dat voor een brutaliteit, inspecteur? Wat is dat voor een ongehoorde brutaliteit? Mij Sir Henry Blackhouse zóó te beleedigen door vóór hem naar boven te willen gaan. Maak dat je weg komt, man en kom over een uur nog maar weer eens terug. Misschien heeft de inspecteur dan wel een oogenblikje tijd om te hooren wat voor dwaasheid je hebt uit te kramen. Nu ben ik aan de beurt.”

„Maak dat je wegkomt,” herhaalde Baxter als een echo van den voornamen man, omdat hij meende hierdoor weer een wit voetje bij den baronet te krijgen.

Deze knikte inderdaad goedkeurend en gaf zelfs een genadig glimlachje aan Baxter, waarmede deze zeer gestreeld was en hetgeen hem nogmaals deed uitroepen:

„Ga nu weg, man, als je niet wilt, dat ik straks heelemaal geen tijd heb, om je te woord te staan.”

Beiden keerden zich weer om, teneinde, gevolgd door Marholm, die alles met een verholten glimlach had aangehoord, naar boven te gaan, toen de kleine gerimpelde man luidkeels begon te schreeuwen:

„Ik wil niet wachten, ik moet het eerst gehoord worden, ik ben een vrij burger van Londen en als ik niet fatsoenlijk word behandeld, ga ik naar den Lord Mayor!”

Dit woord deed Baxter wederom stil staan. Voor den Lord Mayor had hij veel respect, daar deze autoriteit zijn onmiddellijke chef was en hem naar goedvinden kon ontslaan uit of handhaven in zijn betrekking.

Ook Sir Henry Blackhouse bleef staan. Ook hij had eenig ontzag voor den hoogsten magistraat in de goede, oude stad Londen en keek naar het mannetje, beneden hem aan de trap. Wat zou die man nu toch voor een boodschap kunnen hebben, dat hij er zoo op stond het eerste gehoord te worden?

Maar het volgende oogenblik schudde Sir

Henry Blackhouse gedecideerd het hoofd. Niet alleen stond hij veel hooger in de maatschappij, maar ook zijn boodschap was ongetwijfeld veel voornamer en om een einde te maken aan de discussies, zou hij dat aanstonds laten blijken.

„Goeie vriend,” zei hij, „het kan wel zijn, dat je hier het eerste was, maar ik heb zulk een gewichtige en dringende zaak te bespreken, dat die geen uitstel kan lijden. Ik heb een brief gekregen van niemand anders dan Raffles, den meester-dief, dat hij vannacht bij mij komt inbreken en ik geloof, dat zoo'n gewichtige zaak toch zeker wel voorgaat bij de geringe kwestie, die gij....”

„Een brief van Raffles!... Een brief van Raffles!...”, riep het mannetje met opgewonden stem. „Hij heeft een brief van Raffles gekregen! Groote genadige goedheid, ik ook, ik heb óók een brief van Raffles gekregen, hij wil óók bij mij komen inbreken. Ik weet geen hemelsche raad. Wat moet ik doen! Wat moet ik doen, als de hoofd-inspecteur niet naar mij wil luisteren en alleen maar deftige menschen te woord staat, ofschoon zij toch óók hetzelfde zaakje te bespreken hebben als ik. Een brief van Raffles!... Een brief van Raffles! Ik weet geen raad. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben ten einde raad. Ik ga dood; ik sta hier op de mat te sterven. Och mijnheer de hoofd-inspecteur, heb medelijden, laat me niet langer wachten. Neem me mee naar boven en zeg me wat ik doen moet!”

De man stond, terwijl hij dit op jammerenden toon uitbalkte, zich in alle bochten te wringen, alsof hij pijn in het lijf had.

Baxter en Sir Henry Blackhouse en ook Marholm, stonden echter bij deze woorden te kijken, alsof zij het in Keulen hoorde donderen. Zij keken elkaar met open mond aan en de een voor den ander wist niet wat hij zeggen zou.

Dat was iets verschrikkelijks. Iets ongehoords! Daar hadden twee menschen tegelijk een brief gekregen van den meester-dief en daar men op Scotland Yard bij ondervinding wist, dat hetgeen Raffles zei, hij ook ten uitvoer bracht, begreep Baxter dat er onmiddellijk krijgsraad moest worden belegd.

Ook dacht hij er aan, dat de bezoeker van den vorigen dag, den boersch uitzijnde Mr. Mackenzie, de vreemde Amerikaan, dus toch gelijk had gehad en hij slaakte in stilte een wensch, dat dat heerschap maar spoedig zou komen opdagen om krijgsraad met hem te houden, daar hij, wanneer Raffles in het spel kwam, niet op zichzelf vertrouwde.

Zóóveel zelfkennis bezat de verwaande Baxter nog wel.

Intusschen zei hij tot Sir Henry:

„Met uw verlof zal ik nu ook dezen heer, — hierbij wees hij op het gerimpelde mannetje met zijn wipneus, — ook maar mee naar boven nemen, daar hij, zooals hij zegt, ook een brief heeft gekregen van den meester-dief, zoodat wij deze zaken misschien wel tegelijkertijd kunnen behandelen, terwijl er misschien nog meer voordeelen aan verbonden zijn.”

Sir Henry Blackhouse keek het gerimpelde manneke eens aan, trok luid hoorbaar zijn neus op en mompelde zoo iets van: verbeelding en brutaliteit, maar zei niets, knikte alleen genadig met het hoofd, ten teeken dat hij er niets tegen had en klom zwijgend de trappen op naar boven.

Inmiddels had Marholm den arm van het gerimpelde manneke gegrepen en gezegd:

„Vertel me eens, vadertje wie ben je eigenlijk?”

„Wie ik ben? Wie ik eigenlijk ben?”

„Ja, wat ben je voor een snoeshaan?” snauwde Baxter hem over zijn rug toe:

„Ik ben geen snoeshaan, mijnheer de hoofd-inspecteur, ik ben Eliezar Scrooge, met uw verlof en drijf een bank in Merchant Road. Ik ben een fatsoenlijk zakenman en wensch behoorlijk behandeld te worden. Ik drijf zaken, ben een fatsoenlijk man en in ieder geval geen snoeshaan, als u dat soms veronderstellen mocht!”

„Nu stil dan maar en kom maar mee,” voegde Baxter hem toe, daar de hoofd-inspecteur waarschijnlijk bang was, dat de man nog meer drukte zou gaan maken.

En zoo wandelde het viertal de trappen op naar boven, nagestaard door het troepje politie-mannen, dat eindelijk opgekrabbeld was, maar waarvan sommigen nog met een pijnlijk gezicht hun armen en beenen stonden te wrijven.

In het bureau van den chef aangekomen, zette Marholm stoelen voor de twee bezoekers neer. Voor Sir Henry Blackhouse, vlak bij den lessenaar van den hoofd-inspecteur, voor meneer Scrooge een weinig meer naar achteren.

Deze liet zich echter niet de kaas van zijn brood eten, maar schoof ongemerkt zijn stoel wat meer naar voren, zoodat hij vlak achter Sir Henry Blackhouse kwam te zitten en daar zijn beurt afwachtte, om te antwoorden op de vragen die hem zouden worden gesteld.

„Zoo, Sir Henry,” aldus opende Baxter het gesprek, waarbij hij zich geheel alleen tot den

baronet wendde en meneer Scrooge niet eens een enkelen blik waardig keurde, „zoo Sir Henry, wat u me daar op de trap mededeelde, is inderdaad van het allerhoogste gewicht en ik ben zeer verlangend wat nadere toelichtingen van u te vernemen.”

Baxter trok een diepzinnig gezicht en wreef zich met de vingers over den kin om zich een voorkomen van ernst en gewicht te geven, maar inwendig vervloekte hij Raffles en wenschte hij den meester-dief naar een plaats waar het zeer warm is, daar hij maar al te goed begreep, dat hij het zonder buitengewone hulp toch niet tegen den gentleman-inbreker zou kunnen opnemen.

Ook dacht hij aanhoudend aan den geheimzinnigen Mr. Mackenzie, die hem van te voren reeds medegedeeld had, dat Raffles van plan was op Kerstmis zijn slag te slaan en hoopte vurig, dat deze heer mocht komen opdagen, omdat hij dan veel sterker zou staan.

Intusschen had Sir Henry zijn keel geschraapt, met veel vertoon zijn bontjas open geknoopt en met zijn vette hand naar zijn binnenzak getast.

Weldra vischte zijn met juweelen beladen hand een portefeuille uit het binnenste van zijn jacquet op, deed dat voorwerp open en haalde er een brief uit, die nog in de enveloppe stak en waarop keurig, alsof de brief van een of ander kantoor kwam het adres was getikt.

„Alsublieft mijnheer de hoofd-inspecteur,” zei Sir Henry, terwijl hij den hoofd-inspecteur de enveloppe overhandigde, „alsublieft, hier is de bewuste brief en om geheel op de hoogte te komen, behoeft ge hem slechts te lezen.”

„Ik ook.... Ik ook....” klónk er nu op eens een stem achter den beroemden schoensmeerfabrikant. „Ik ook.... ik heb óók zoo'n brief gekregen. Hier mijnheer de hoofd-inspecteur, alsublieft, pak an en lees hem ook. Kijk eens na of hij hetzelfde aan mij schrijft, die brutale inbreker en moordenaar; o, mijn arreme centjes, mijn arreme, arreme centjes!”....

Deze woorden klonken uit den mond van het gerimpelde mannetje, dat vlak achter Sir Henry was gaan zitten en in zijn zenuwachtigheid geheel diens tegenwoordigheid vergat en een regen van kleine vochtspatjes uit zijn mond in den hals van den deftigen baronet deed neerkomen.

Sir Henry voelde het vocht in zijn nek en sprong hoogst verontwaardigd en verwoed op, om met een enkel handgebaar meneer Scroo-

ge, die er zich echter niets van aantrok, naar zijn plaats terug te wijzen.

„Wil je wel eens maken, dat je weg komt,” bulderde de baronet. „Mij zoo onbeschaamd in de rede te vallen, wat denk je wel en dan zoo vies. . . . zoo vies. . . . al die nattigheid” . . .

„Nou meneer Blackhouse, wees maar niet bang, kan u niet tegen een paar spatjes, steek anders uw parapluie maar op, dat doet u toch óók als het regent. Mijn centjes zijn net zoo goed als de uwe en als ik niet begapt wil worden, heb ik daar evenveel recht op als uwé.”

Dat was een taal, waartegen niet veel viel in te brengen en er heerschte dan ook een paar oogenblikken stilte in het vertrek.

Intusschen had Marholm het eerst weer zijn tegenwoordigheid van geest terug en fluisterde op overredenden toon Scrooge een paar woorden in het oor.

Deze scheen zich daarvan méér aan te trekken dan van de woedeuitbarsting van den schoensmeerfabrikant en ging gedwee weer naar zijn stoel, om daar zijn beurt af te wachten.

Baxter had nu vóór zich op zijn lessenaar liggen twee gelijk uitzierende brieven, waarvan hij het papier en de schrijfmachine-letter maar al te goed kende, om niet aanstonds te zien vanwaar die brieven kwamen.

Hij nam ze op, las ze door, trok een paar diepe rimpels in zijn voorhoofd, kuchte toen een paar maal en. . . . zweeg.

„Nu mijnheer de hoofd-inspecteur,” klonk de stem van Sir Henry, „kuchen en over onzen kin strijken kunnen we allemaal, maar zeg nu ook eens iets, zeg nu eens wat we moeten doen, om dezen schurkenstreek te verhinderen, want ik ben niet van plan op deze wijze maar goedschiks vijf duizend pond van me te laten afnemen.”

„Och ja, meneer de hoofd-inspecteur,” echoode Scrooge vanachter den rug van Sir Henry, waarachter hij veilig bleef weggedoken, „och ja, meneer de hoofd-inspecteur, zeg me toch asjeblijft wat ik doen moet voor m'n arreme centjes. Ik heb er niet veel en die ik heb, wil ik, o, zoo graag, houden.”

Baxter wierp een vernietigenden blik in de richting, vanwaar de stem kwam, maar zijn oog trof den blik van Sir Henry en hij keek weer gauw voor zich.

„Dat zal ik u zeggen, heeren, ik bedoel Sir Henry, dat zal ik u zeggen,” zei Baxter nu, alsof hij iets ging zeggen, waarvan de geheele wereld verstedd zou staan.

„Dat zal ik u zeggen, in geen geval moogt ge geld in huis houden van nacht. In elk geval

moet ge ergens een geheime plek uitdenken, waar ge uw geld kunt laten, op de bank of zoo, of ergens anders” . . .

„Of ergens anders, nu dat is inderdaad een mooie raad dien u me daar geeft,” smaalde Sir Henry, „alsof ik Raffles niet genoeg ken om te weten, dat hij er niet het minste bezwaar in ziet, om ook van banken het geld weg te halen, waarop hij zijn zinnen heeft gezet. Als dat alles is, wat u me kunt raden, nu, dan had ik ook niet hier behoeven te komen, dan had ik” . . .

„Ja, dan was ik óók thuis gebleven,” jammerde Scrooge vanuit zijn schuilplaats achter den breeden rug van Sir Henry, „dan was ik thuis gebleven. Wij, arreme menschen, kunnen niet naar een bank gaan. Het is in de eerste plaats niet de moeite waard en dan zou iedereen nog gaan denken dat we rijk waren, neen hoor. Ik hou m'n centjes thuis, ik heb er thuis een goede bergplaats voor, die niemand weet, maar die ellendige Raffles weet alles en die komt daar natuurlijk ook achter. Wat moet ik doen? Wat moet ik toch doen?”

Terwijl Scrooge zoo zat te kermen, haalde Baxter al z'n tien vingers door zijn haren en keek wanhopig het vertrek rond. Het was inderdaad moeilijk te zeggen wie van de drie mannen zich het ongelukkigst voelde, Sir Henry, Scrooge of Baxter. Marholm was het zeker niet, want deze zat fijntjes te lachen en meesmulde nu en dan als om zich zelf aan het praten te houden.

Op dat oogenblik ging de deur open.

Baxter keek op, gereed om den rustverstoorder een uitbrander te geven, toen zijn oog plotseling begon te schitteren, daar hij in de deuropening de figuur van den zoozeer gewenschten Mr. Mackenzie zag verschijnen.

Het had weinig gescheeld of een vreugdekreet was hem ontvallen, maar gelukkig wist hij zich nog tijdig te beheerschen, daar hij zich anders zoowel voor de bezoekers, als ook voor Mackenzie geblameerd had.

„Ah, mijneheeren,” zei hij alleen, „mag ik u even voorstellen Mr. Mackenzie uit Amerika. Hier zijn twee heeren, de een is Sir Henry Blackhouse, de beroemde schoensmeerfabrikant en de ander de heer Eliezar Scrooge, beiden zijn hier gekomen, om zich te beklagen over een brief, dien zij ontvangen hebben en waarin staat, dat zij bestolen zullen worden. Ik behoeft u niet te raden te geven wie dien brief geschreven heeft.”

„Natuurlijk Raffles,” zei de binnentredende doodbedaard en zich tot de beide bezoekers wendende voegde hij er aan toe:

„Het is mij aangenaam kennis met u te maken. Ik ben op het spoor van Raffles en expres daartoe uit Amerika hier naar toe gekomen om hem te helpen arresteren, ik ben blij, dat u ons de noodige aanwijzingen kunt geven, want ondanks alle nasporingen is het mij niet gelukt iets naders te weten te komen. Wel heb ik de twee heeren nog eens bij elkaar gezien in Hotel Cecil, maar toen spraken zij over onverschillige dingen Alleen heb ik gehoord, dat zij voor de duizend pond om twaalf uur zouden komen en om de vijf duizend pond een uur later.”

„Dat ben ik, o hemeltje, dat ben ik, om die duizend pond komt hij bij mij,” kermde de gerimpelde Scrooge, wiens wipneus bibberde en waaraan een heldere druppel hing, welke waarschijnlijk door de emotie er uit was gerst.

„En die vijf duizend pond wil hij bij mij vandaan halen,” baste Sir Henry met zijn grove stem, „nu maar jongeheer, dat zal je niet gemakkelijk vallen. Vertelt u me maar eens, meneer Mackenzie, wat ik doen moet en u zult zien, dat.... dat.... hm.... dat ik nergens bang voor ben.”

„Uitstekend,” zei Mackenzie-Raffles, „we zullen een plan opmaken en dat zoo nauwkeurig ten uitvoer brengen, dat er geen kans bestaat voor den meester-dief, om dit keer zijn slag te slaan, maar dat hij integendeel zal worden gearresteerd. Wat een Kerstnacht zal dat zijn! Wat een geweldige Kerstnacht zal dat voor Raffles, maar ook voor Londen, wat zeg ik? voor geheel Engeland voor de geheele wereld zijn!”

„Mijneheeren, ik wensch u geluk, dat gij de werktuigen zijt, waardoor dat wonder zal kunnen geschieden.”

„Voor mijn part had hij een ander werktuig uitgezocht,” bromde Sir Henry.

Raffles trok zich van dit gezegde niets aan en deed alsof hij het niet hoorde. Hij ging naar den lessenaar van Baxter, haalde een stoel van den wand en schoof dien naar het bureau van den hoofd-inspecteur.

Kalm en precies alsof het zoo hoorde, ging hij daar zitten en nam de leiding van de vergadering op zich.

„En nu, mijneheeren,” aldus begon hij, „zullen wij eens vaststellen hoe wij te werk zullen gaan.

„In de eerste plaats is het een dringende noodzakelijkheid, dat gij doet alsof gij beiden doodsbenuwd voor Raffles zijt en dat ge het geld, dat hij zegt te komen stelen, klaar legt,

dat is het eenige middel om hem te doen denken, dat er geen gevaar dreigt.”

„Juist!” riep Baxter met zijn vuist op tafel slaande, „dat had ik ook juist willen voorstellen!”

„Hè, hè, hè....” grinnikte het gerimpelde mannetje Scrooge, „hij zegt wat, dat had hij ook willen voorstellen en daar net heijegezegd, dat het in elk geval noodzakelijk was, dat wij ons geld niet in huis hielden, maar naar een bank of zoo brachten, is het niet menheer Henry?”....

Sir Henry keek Scrooge met een vernietigenden blik aan, alsof hij die vrijpostigheid niet kon dulden, maar wendde zich even daarna tot Baxter en zei:

„Meneer de hoofd-inspecteur, ik begrijp uw gedrag niet. Eerst zegt u ons, dat wij ons geld niet in huis mogen houden en nu geeft u dezen heer, die verklaart, dat wij het geld moeten klaar leggen, gelijk. Ik weet nu niet meer waar ik mij aan te houden heb.”

Raffles, die inwendig genoot, dat Baxter er zoo heerlijk invloeg en vermaak schepte in den glimlach van Marholm, die zijn chef wel zoo'n standje gunde, besloot om Baxter uit de moeilijkheden te redden en de leiding van het geval in handen te nemen.

„Luister eens hier, mijneheeren,” aldus hernam Mackenzie-Raffles. „Wij hebben de zaak natuurlijk al eenige dagen te voren besproken en daarbij allerlei voorstellen gedaan. Het is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat de heer hoofd-inspecteur in de war is geraakt en gemeend heeft, dat wij het laatste besluit hadden genomen, om het geld uit huis te brengen. Maar wij hebben een ander plan opgemaakt, dat, als ik het u uitleg, zeker wel uw goedkeuring zal wegdragen. Luister.”

„Ja, ik luister met allebei m'n ooren, als ik m'n centjes, m'n arreme centjes maar houden mag, meneer Makkenspier,” jankte Scrooge en werd onmiddellijk door een vernietigenden blik uit de oogen van Baxter en Sir Henry Blackhouse gestraft.

Raffles had slechts even fijntjes gelachen en vervolgde nu den draad van zijn betoog.

„Zooals ik dan zei, hebben wij een ander plan opgemaakt en dat luidt als volgt.

„De heer hoofd-inspecteur Baxter en zijn secretaris, de heer inspecteur Marholm en mijn persoon nemen de leiding van de expeditie op ons. Wij nemen een aantal agenten, zoodat er geen muis door kan.

„Vervolgens gaan wij het huis binnen.”

„Welk huis?” jankte Scrooge, „dat van mijn of dat van menheer Henry?”

„Zwijg," bulderde Baxter, „en wacht je beurt af."

Raffles vervolgde:

„Wij gaan het eerst naar de woning van den heer Eliezar Scrooge, daar Raffles gezegd heeft, dat hij daar het eerst naar toe gaat. Wij gaan naar binnen en de heer Scrooge zorgt er voor, dat het geld, de gevraagde duizend pond, in een enveloppe aan bankbiljetten en precies afgeteld, klaar liggen."

„O goeie hemel, o genadige hemelsche goedheid, o, maar dat is verschrikkelijk, moet ik daar m'n arreme centjes die ik zoo bloedig verdiend heb, klaar leggen om ze te laten gappen, heb medelijden meneer Makkenspier, ik weet geen raad ik ben straatarm als ze geganneft worden, ik. . . . o. . . . o" . . . .

„Meneer Scrooge," aldus stopte Raffles het gekerm van den rimpeligen woekeraar, „u moet zich met vertrouwen aan onze leiding overgeven, alleen als u doet, zooals ik zeg geef ik u de garantie, dat datgene wat u toekomt uw eigendom blijft."

„O, dan is het goed meneer Makkenspiegel," zei de woekeraar, terwijl hij de tranen, die hem langs de wangen hadden gebiggeld, afveegde. Hij had eens moeten weten hoe juist de woorden van Raffles, dat hij mocht behouden wat hem toekwam, in vervulling zouden gaan.

„Zooals ik dus zeg," ging Mackenzie voort, „wordt het geld precies afgepasst klaar gelegd en wij zullen met ons drieën de wacht in het

huis houden, elk in een andere kamer, zoodat wij Raffles als hij de enveloppe met het geld wegneemt, kunnen arresteeren. Degene die hem ziet, maakt alarm door op de politiefluit te blazen, de anderen komen toelopen en wij hebben hem. Mocht hij met zijn weergalooze vlugheid nog in staat zijn om te ontsnappen, welnu, dan kunnen we er op rekenen, dat de agenten, die den geheelen omtrek hebben afgezet, hem zullen vangen."

„Dat is werkelijk een prachtig denkbeeld," zei Sir Henry, die op eens bedacht, dat op deze wijze den meesterdief zou gepakt zijn, vóór hij tijd had gehad bij hem te komen, zoodat hij met een gerust hart de vijf duizend pond kon klaar leggen, daar hij er nu toch niet bevreesd voor behoefde te zijn.

Ook Scrooge scheen nog al vertrouwen in het plan te stellen en afgesproken werd, dat beide heeren in tegenwoordigheid van de politie-autoriteiten het geld in een enveloppe zouden doen en op de tafel leggen van hun werkkamer.

Vervolgens zouden de bewuste eigenaren het huis uitgaan, alsof zij liever er niet bij wilden zijn, dat hun geld werd afgenomen, waarna de politie-autoriteiten het huis aan de achterzijde zouden binnengaan om op de komst van Raffles te wachten.

Met veel handdrukken werd afscheid genomen en Mr. Mackenzie-alias Raffles bleef nog even achter om de finesses van het plan te bespreken.

ZESDE HOOFDSTUK.

Kerstnacht.

Des avonds, tegen zeven uur verscheen Raffles, vermomd als Mr. Mackenzie weer op Scotland Yard. Hij had een koffertje bij zich en vroeg naar een kamertje om zich te kunnen verkleeden.

Baxter, die zeer benieuwd was naar de werkwijze van den Amerikaan besloot zijn oogen goed den kost te geven en wees hem een vertrekje aan. Marholm grinnikte en praatte nu en dan binnensmonds, alsof hij de zaak niet vertrouwde.

„Wat heb je toch?” vroeg Baxter aan zijn secretaris, „je doet niet anders dan grinniken, denk je soms, dat wij dit keer niet zullen slagen?”

„Dat denk ik zeker,” antwoordde Marholm, „ik geloof er niets van, dat die Mackenzie een detective uit Amerika zou zijn. Hij ziet er mij te eenvoudig uit, hij komt mij eerder voor een vermomd man te zijn. God weet is hij wel Raffles zelf.”

„Hahahaha, bulderde de zware lach van Baxter door het bureau. „Kerel, je bent gek, straks vertel je me nog, dat hij op weg is naar mijn huis om daar de tien duizend pond, die ik zoo juist van de Bank heb gehaald en die zoo wat m'n heele vermogen bedragen, weg te halen. Je bent een gek, Marholm, een driedubbel overgehaalde gek, om zoo iets te denken!”

Juist op dat oogenblik kwam Mr. Mackenzie weer binnen, thans gekleed in een nauwsluitend tricot met zwarte rubberschoenen aan de voeten en een half masker voor zijn gelaat, dat hij echter onmiddellijk weer afdeed.

Baxter en Marholm keken hem vol verwondering aan.

„Zie je,” zei Mackenzie, lachend om de verwonderde gezichten van het tweetal, „dat is zoo mijn manier. Ik zeg altijd, dat je de spitsboeven met gelijke middelen moet bestrijden. Zij kleeden zich in zwart tricot, om één te worden met de hun omringende duisternis. Ik doe dat ook. Kortom ik doe hetzelfde, wat zij doen en aldus kan ik hen het best om den tuin leiden. Als ik u een raad mag geven, doe dat ook. Hier op het bureau is toch zeker wel

eenige voorraad van tricotpakken en anders moet gij een der agenten wat tricots en rubberschoenen laten halen.”

Baxter was inderdaad overtuigd van de goede resultaten, die een dergelijke handelwijze zou afwerpen en beval een der agenten wat tricots en rubberschoenen te halen.

Weldra kwam de man met het bedoelde terug, maar hij had er natuurlijk niet op gerekend, dat de gestalten van de beide inspecteurs nog al exceptioneel waren.

Met goeden moed begonnen Baxter en Marholm zich in een kamertje te verkleeden, maar toen zij voor den dag kwamen, moest zelfs Raffles lachen, om het onmogelijke gezicht. Zij geleken beiden precies op stijf gestopte bloedworsten, zoo strak zat het tricot om hun dikke corpus en zoo glommen zij van het transpireeren bij de moeite die zij zich gegeven hadden zich in het tricot te persen.

Intusschen was het tijd om er op uit te trekken. De agenten en detectives werden gewaarschuwd en in alle stilte gingen de mannen, verspreid, naar hun post.

Even daarna arriveerden Mr. Scrooge en Sir Henry, die des middags in tegenwoordigheid van Baxter en Marholm het geld voor den meesterdief in een enveloppe hadden klaar gelegd. Met hun vijven gingen zij op weg, verspreidden zich in de nabijheid van het huis van Scrooge op Merchants Road en kwamen elk afzonderlijk en ongezien door een achterdeur naar binnen.

Raffles verdeelde de posten zoodanig, dat Baxter in de kamer zou komen, waar de enveloppe met het geld lag.

Baxter had hier eerst niet veel zin in, omdat hij het nog al gevaarlijk vond, maar Mackenzie deed uitkomen, dat het een eerepost was, daar hij nu in de gelegenheid zou worden gesteld, Raffles, den meesterdief, den Grooten Onbekende op wien hij nu al zoo lang loerde, eigenhandig te kunnen arresteren. Gevaar was er buitendien niet bij, omdat hij en Marholm elk in een aangrenzend vertrek de wacht hielden, zoodat zij op het eerste sein zouden komen toelopen.

Aldus werd gedaan.

Baxter en Marholm werd nog eens op het hart gedrukt goed wakker te blijven en daarna verdween Mackenzie in de aangrenzende kamer.

Het werd stil in huis naar mate het later werd en het scheen alsof alles uitgestorven was.

Baxter vond deze wachtpost volstrekt niet aangenaam. Hij werd nu en dan door angst aangegrepen, ofschoon hij toch wel kon weten, dat er niet veel gevaar bij was, daar Raffles zich nog nimmer aan een menschenleven had vergrepen, maar Baxter's geweten was niet gerust en hij moest onwillekeurig denken aan de tien duizend pond, die hij in huis had en die hij niet altijd op even rechtvaardige wijze had verkregen.

Daar sloeg een klok, het was half twaalf! Nog minstens een half uur moest hij wachten.

En wat deed Marholm al dien tijd?

Marholm was stil in het vertrek gaan zitten, dat hem was toegewezen, om de wacht te houden en toen alles stil was, had hij voorzichtig een kier van het gordijn open geschoven, zoodat hij op straat kon zien. Hij wilde wel eens weten van waar de geheimzinnige Raffles, de Groote Onbekende zou komen. Hij was de groote twijfelaar, de ongeloofige Thomas.

Het sloeg kwart voor twaalf. Nog één kwartier moest men wachten.

En wat deed Mackenzie al dien tijd?

Mr. Mackenzie, alias Raffles, behoefde niets te doen, daar hij reeds gedaan had wat hij voornemens was geweest. Hij had een luien stoel, den beste, dien Scrooge in huis had, bij de kachel geschoven en zat daarin behaaglijk te rooken. Hij behoefde nergens de wacht voor te houden, nergens op te letten, omdat er niet op te letten viel, alleen tastte hij nu en dan naar zijn binnenzak en lachte dan tevreden, wanneer hij het geritsel hoorde van de enveloppe, die hij in den zak had.

Wat bevatte die enveloppe dan wel?

Dat zullen wij aanstonds zien.

Mr. Mackenzie had het zich dus gezellig gemaakt en rookte de eene sigaret na de andere.

Plotseling sloeg het twaalf uur en meteen begonnen er een aantal klokken van de kerken in de nabijheid te luiden.

Kerstnacht was ingegaan en werd met klokgebeier, zooals de gewoonte in Londen is, ingeluid.

Na een vijf minuten verstomde het gelui en het werd weer stil als te voren.

Een kwartier verliep en nog een.

Alles was stil in huis. Niets bewoog zich. Alleen ging de hand van Raffles regelmatig van zijn mond naar het aschbakje, om de asch van zijn sigaret te kloppen. Hij was aan zijn vijftiende.

Eindelijk, toen het kwart voor één sloeg, kwam er beweging in Raffles. Hij stond op en ging onhoorbaar naar de deur van de kamer waarin Baxter zich bevond, Behoedzaam deed hij de deur open en keek naar binnen.

„Halt! Lieve hemel! Werda! Hands up! Geef je over! Ik roep om hulp! Maak dat je wegkomt! Daar is Raffles! Help! Help!” klonk het uit den mond van den doodsbenauwden Baxter, die in de duisternis Mr. Mackenzie voor den meester-dief aanzag.

Deze liet lachend het licht van een elektrische zaklantaarn op zijn gelaat schijnen, waarop Baxter onmiddellijk kalmeerde. Hij wist nu, dat hij zich vergist had en zou zeker niet geloofd hebben als iemand hem verteld had dat hij wel degelijk den meesterdief, den Grooten Onbekende voor zich had Maar er was niemand om hem dat te vertellen, of het had Marholm moeten geweest zijn, die echter dat niet durfde doen omdat hij er lang niet zeker van was, al twijfelde hij ook hevig.

„Raffles schijnt niet te komen,” merkte Baxter op. „Dat geloof ik ook,” zei Mackenzie. „We zullen nu zoetjesaan naar het huis van Sir Henry Blackhouse moeten gaan, willen wij niet, dat hij ons nog net voor is. Misschien heeft hij de 1000 pond sterling niet de moeite waard gevonden en denkt hij alleen maar aan de vijf duizend van den schoensmeerfabrikant. We kunnen nu de enveloppe met banknoten aan den armen Scrooge terug geven. Wat zal de man blij zijn.”

Baxter had de enveloppe opgenomen en keek er toevallig even in.

Plotseling stootte hij een soort Indianengehuil uit.

Wat was het geval?

Met opengesperde oogen van schrik stond Baxter naar de enveloppe te kijken; dat was niet dezelfde die er in den aanvang van den nacht gelegen had. Wat was dat nu? was dat tooverij?

Als gevangen in een ban van betoovering bleef Baxter naar de enveloppe staren, tot Marholm hem die uit de hand nam en opende.

Neen, daar binnenin zaten voorzeker geen banknoten, maar een brief, geschreven met een keurig nette schrijfmachineletter. Die letters kende hij.

En nog beter de wijze van schrijven.

Luidop las hij, terwijl zelfs Mr. Mackenzie van verbazing met open mond toelisterde: De brief luidde:

„Waarde vrienden!

Daar zitten jullie nu met z'n drieën en buitendien een heele straat vol agenten, om mij te arresteeren en ziedaar, onder jullie oogen neem ik het geld, dat hier op tafel ligt, weg en leg er deze enveloppe voor in de plaats. Wat zijn jullie toch, — het spijt me dat ik het zeggen moet, — uilskuikens, D'e mooie mijnheer Mackenzie inclus. Hem mag je anders wel in de gaten houden, want z'n plannen zijn goed overdacht.

Jullie trouwe vriend.... Raffles."

P. S. Als jullie me nog bij Sir Henry willen treffen, zullen jullie je moeten haasten!

„Dat is een ongehoord schandaal," schreeuwde Mr. Mackenzie, die blijkbaar vreeselijk verbolgen was over de brutaliteit van Raffles, om hem zoo aan den kaak te stellen.

„Vooruit mannen," riep hij, „dat laten we ons niet welgevallen! Vooruit, naar het huis van Sir Henry en als het geld daar nog ligt, dan zweer ik... dan zweer ik... dat ik de hand op zijn arm zal leggen. Vooruit, wie volgt me?"

Hij rende de trap af, achterna gerend door Baxter, terwijl Marholm de rij sloot.

De goede inspecteur-secretaris schudde zijn hoofd en wist niet wat hij er van denken moest. Telkens mompelde hij voor zich heen: „En toch? En toch?"

Mackenzie, die als gewoon, de leiding weer op zich genomen had, blies buiten gekomen, op de politiefluit, die hij van Baxter geleend had, zoodat haastig alle agenten en detectives kwamen toeloopen. Zij dachten niet anders of zij zouden den gentleman-inbreker te zien krijgen.

Zij waren wel wat teleurgesteld, toen zij het haastige relaas van Mr. Mackenzie en Baxter hoorden, maar begrepen, dat zij voort moesten maken, wilden zij de kans niet loopen, dat hij hen voor de tweede maal ontsnapte.

In allerijl werden er een paar taxi's, die toevallig voorbij kwamen, aangeropen en liet het heele stel zich naar Brompton Gardens

rijden, waar de woning van Sir Henry Blackhouse gelegen was.

In de nabijheid van het paleis aangekomen, liet Mackenzie de auto stil houden, waarna zij verspreid en zoo onbemerkt mogelijk het huis naderden en daar binnentraden.

Baxter, Marholm en Mackenzie begaven zich nu het allereerst naar de kamer waar Sir Henry de enveloppe met de vijf duizend pond op tafel had gelegd.

Onmiddellijk zagen zij, dat de enveloppe er nog lag. Alle drie keken den inhoud na en overtuigden zich er van, dat de banknoten er nog in zaten.

„Prachtig!" zei Mackenzie, „dat hebben we hem netjes gelapt, de hoofdschotel is nog onaangeroerd en als we een beetje geluk hebben, valt de meesterdief ons toch nog in handen. Alleen opletten is de boodschap. Evenals zoeven, gaan we weer in drie verschillende vertrekken, maar om het wachten niet al te onaangenaam te maken, stel ik voor, dat we elkaar om beurten aflossen. Dan houden we den moed er in. Ik stel voor telkens een kwartier. Zoodra we iets verdachts hooren of zien, fluiten we, dat is het signaal voor de mannen in de straat. Meneer Baxter het eerst, dan ik en vervolgens de heer Marholm."

Alle drie knikten ten teeken van bevestiging. Zij waren het volmaakt met den leider eens en zelfs Marholm begon meer vertrouwen in den zoogenaamden Amerikaan te stellen.

Baxter werd in de kamer geïnstalleerd en om er zeker van te zijn, dat de enveloppe met het groote bedrag aan banknoten hem niet ontstolen zou worden, zette hij zich in een stoel aan de tafel en verloor het couvert geen onderdeel van een seconde uit het oog.

Aldus verstreek een kwartier en toen de klok sloeg, kwam precies op tijd Mr. Mackenzie binnen, om de wacht van Baxter over te nemen.

Baxter was blij, dat hij werd afgelost en begaf zich naar de deur.

In dat oogenblik ging Mackenzie even naar de tafel en nam de enveloppe op, het volgende oogenblik legde hij haar weer neer en riep Baxter terug.

„Hela, mijnheer de hoofd-inspecteur, daar zouden we allebei iets heel belangrijks vergeten," zei hij. „U hebt vergeten mij de enveloppe over te geven en ik heb vergeten er naar te vragen. Laten we dat nog even doen."

„Maar, dat is toch dwaasheid," lachte Baxter. „Daar ligt de enveloppe en ik heb haar geen onderdeel van een seconde uit het oog verloren."

„Des te beter," hield Mackenzie vol, „maar we zullen toch kijken. Laten we niets verzuimen."

Baxter haalde zijn schouders op, maar ging toch naar de tafel terug om de enveloppe aan zijn Amerikaanschen collega te overhandigen.

Maar toen hij het couvert opnam, kwam er een geluid van zijn lippen, dat meer op het gebrul van een leeuw leek, dan op een menschelijke stem.

„Wat?!" riep hij uit. „Wat?! Dat is de enveloppe niet, die daar gelegen heeft, dat is er een van een andere kleur, zou" . . .

Hij voleindigde den zin niet, maar maakte de enveloppe open en staarde met een open mond van verbazing naar den inhoud.

Er kwam een vel postpapier voor den dag, dat net zoo met de machine beschreven was, als die in het huis van Scrooge.

Mackenzie boog zich over Baxter heen om mede te lezen, terwijl Marholm op het geluid was komen toelopen en ook moeite deed om te zien, wat er geschreven stond.

De brief luidde aldus:

„Waarde vrienden!

Er is wel eens beweerd door sommige menschen, dat ik met den duivel omga of dat ik het zelf ben. Maar dat is toch heusch niet het geval, al zullen jullie door de gebeurtenissen van dezen nacht geneigd zijn het meer dan ooit te gelooven. Ik heb de enveloppe met de vijf duizend pond weggenomen, terwijl onze vriend hoofd-inspecteur Baxter er de wacht over hield. Eén oogenblik heeft hem zeker den slaap overmand en ik zou geen Raffles zijn, als ik van dat oogenblik geen gebruik had gemaakt. Ik heb nu twee derde beet van het bedrag, dat ik moet hebben. Nog zeven duizend pond sterling ontbreken mij en die ga ik nu halen bij iemand, die er tien duizend in huis heeft. Raad zelf nu maar bij wien.

Met groeten ben ik als steeds jullie. . . .
Raffles.

„Maar dat is verschrikkelijk!" riep Mackenzie uit, terwijl hij met zijn rechterhand zijn linkerarm aanvatte, alsof hij zich zelf wilde arresteren, een beweging, die Marholm niet ontging en waarover hij zwaar peinzen moest.

Maar Baxter lette niet op deze beweging. Hij herinnerde zich plotseling, dat hij tien duizend pond sterling in huis had en die toespeling van Raffles. . . . neen, dat vertrouwd-

de hij niet. Naar huis! Naar huis moest hij, om te zien of zijn geld er nog was.

In haastige woorden deelde hij Mackenzie mede, wat hij ging doen en deze riep, zonder zich een oogenblik te bedenken:

„Ik ga meel Vooruit, allen naar het huis van den hoofd-inspecteur, het zou toch al te erg zijn als ook hij tot de slachtoffers van dezen nacht behoorde!"

En zóó hard rende hij de straat op, dat Baxter en Marholm, die veel dikker waren dan de gewaande Amerikaan, hem niet konden bijhouden en hopeloos achter raakten.

Toen zij Brompton Gardens uit waren kwamen zij op Edgeware Road en daar troffen zij een taxi, die ledig voortreed. De chauffeur werd aangeropen en Baxter en Marholm en nog eenige detectives, die bij hen gebleven waren, stapten in en voort ging het naar Wellingtonstreet, waar de woning van Baxter gelegen was.

Mr. Mackenzie was in geen velden of wegen te zien.

Toen zij eindelijk voor de deur van Baxter's woning stil hielden, zag men onmiddellijk, dat de deur nog goed gesloten was. Daar Baxter vrijgezel was, was er niemand in huis en hij liet zich zelf in met zijn huissleutel.

Met een angstig voorgevoel rende hij naar de huiskamer, waar hij in een kast het geld, dat hij 's middags van de Bank had gehaald, zoo lang had opgeborgen.

Juist, toen hij de trappen opging, hoorde men iemand de stoep opklimmen en alle hielden den adem in.

Zou dat Raffles zijn?

Zij keken buiten de deur en, neen, zij zagen Raffles niet, ofschoon hij het wel was. Maar zij zagen slechts Mr. Mackenzie, die op zijn dooie gemak kwam aanwandelen en vroeg of zijn hulp nog noodig was.

„Kom mee naar boven, Mr. Mackenzie, we hebben u uit het oog verloren," zei Baxter, „toen u zoo haastig weggholdet, maar ik ben blij, dat ge er weer zijt, want ik was juist op weg naar mijn kamer om te zien of mijn geld er nog ligt. Kom met ons mede. Men kan nooit weten."

Mackenzie klom met de overigen de trappen op en Baxter, die een electriche zaklantaarn had aangestoken liep voorzichtig nummer één.

Met een angstig voorgevoel deed hij de kast open en. . . een vreugdekreet ontsnapte hem, toen hij daar in een der laden de enveloppe zag liggen, waarin hij eigenhandig zijn geld had gedaan.

„Hoera! Dat is Raffles dus misgeloopen!” riep Baxter triomfeerend uit. „Als hij nog zeven duizend pond sterling te kort komt, zal hij ze van een ander kantoor moeten halen.”

„Weet u wel zeker, dat het dezelfde enveloppe is, die ge daar neer gelegd hebt?” vroeg Mr. Mackenzie, die blijkbaar door de gebeurtenissen van den nacht de zaak niet vertrouwde.

„Kijk zelf maar,” riep Baxter lachend. „Hier, de enveloppe is open. De bankbiljetten zie ik er in zitten. Tel ze zelf maar na, Mr. Mackenzie of er geen tien biljetten in zitten van duizend pond.”

Hij overhandigde de enveloppe aan Mackenzie, die haar aannam, opende en er de bankbiljetten uithaalde.

Hij telde hard op tot zeven, toen beging hij een onhandigheid. De drie resteerende liet hij vallen. Als bij intuïtie bukte Baxter zich, om de vallende banknoten op te rapen, maar op hetzelfde oogenblik kreeg hij een duw, zoodat hij met de drie biljetten in zijn hand voorover viel en op den grond tuimelde.

Het licht, dat in het vertrek brandde, ging plotseling uit, terwijl men zachte schreden hoorde, die zich verwijderden.

Het duurde een paar minuten vóór men den schakelaar gevonden had van het electriche licht en dit weer brandde.

Toen keken de aanwezigen elkaar verbaasd aan en vroegen zich af wat er gebeurd was.

Het antwoord zou hen weldra gegeven worden.

De eenige, die ontbrak was Mr. Mackenzie. Hij was verdwenen en met hem de zeven bankbiljetten van duizend pond.

Daar kwam Marholm naar Baxter toelopen en riep:

„Dus tóch heb ik gelijk gehad. Steeds heb ik hem gewantrouwd, maar ik durfde het niet zeggen, uit vrees, dat ik zou worden uitgelachen. Maar nu weet ik het zeker. Mr. Mackenzie, de gewaande Amerikaan, is niemand anders dan Raffles, die zelf alles op touw heeft gezet en ons tot zijn werktuigen heeft gemaakt om zijn doel gemakkelijker te bereiken.”

„Och kerel, je bent gek,” begon Baxter, maar op hetzelfde oogenblik verstomde zijn stem, toen het gerinkel van glasruiten hunne ooren trof.

Daar begonnen de klokken weder te luiden. Het was vier uur in den nacht en het uur waarop de diensten in de verschillende kerken aanvingen om het kerstfeest te vieren.

Luid klonken hunne metalen stemmen door de gebroken ruit.

Maar ook hoorden zij een stem, die riep:

„Het is Kerstnacht, mannen, kijk eens hier heen naar den man, die op zijn wijze kerstnacht gevierd heeft.

„Onder jullie oogen heeft hij de enveloppen van Scrooge en Sir Henry Blackhouse weggenomen en jullie hebben niets gemerkt en nu heeft hij het ontbrekende aangevuld uit de kas van hoofd-inspecteur Baxter. Verheug je, waarde vriend, want nog nimmer is ooit een kerstgave al geschiedde die ook onvrijwillig, zóó goed besteed!”

Weg was het hoofd van den gladgeschoren man met de monocle in het oog, die deze woorden door de gebroken ruit den mannen had toegeroepen.

Het duurde eenige seconden, vóór zij van hun verbazing waren bekomen, maar toen renden zij de trappen af naar buiten, want de meester-dief kon nog niet ver zijn en er moesten in de straat nog vele agenten en detectives zijn.

Maar toen zij buiten stonden, zagen zij nog juist het achterlicht van een groote auto, uit welks portierraam een lachend hoofd stak dat hen toeriep:

A merry Christmas, dear friends and a happy new year!

Toen Baxter op den ochtend van den eersten Kerstdag op zijn bureau kwam, was hij zeer mistroostig gestemd. Hij dacht al niet eens meer aan de geleden verliezen van zijn cliënten Scrooge en Sir Henry Blackhouse, maar alleen aan het zijne, de 7 duizend pond sterling, die Raffles als Mackenzie vermomd, onder zijne oogen als het ware, had weggenomen.

Ook het gelaat van Marholm stond strak en hij waagde het niet zijn chef op de gewone wijze te plagen. Daar er niet veel werk was, keek Marholm de krant eens in en weldra kwam hij met het geopende blad naar Baxter toe, die het volgende artikel, dat Marholm aanwees, las:

„Als een sprekend bewijs, dat er menschen gevonden worden, die hunne harten met Kerstmis sneller voelen kloppen voor de lijdende en behoeftige menschheid, vernemen wij zoo juist, dat er gisteravond drie belangrijke giften zijn binnengekomen bij drie verschillende inrichtingen.

De eerste bedeede is het Weeshuis te

Woolwich, waar de weesvader Mr. Mushgrave één duizend pond sterling heeft ontvangen, om het te kort van zijn kas aan te vullen en met de rest de jongens van zijn inrichting op een overvloedig Kerstmaal te tracteeren.

De tweede gift is nog grooter en bedraagt niet minder dan vijf duizend pond sterling voor het Children Hospital; wij vernemen, dat de bekende schoensmeerfabrikant Sir Henry Blackhouse de edelmoedige schenker is, terwijl het weeshuis te Woolwich den Heer Eliezar Scrooge, een meer en meer bekend wordend bankier, dankbaar moet zijn.

Maar de grootste gift werd ontvangen van den bekenden en algemeen geachten hoofd-inspecteur Phileas Baxter, die niet minder dan zeven duizend pond sterling afstond voor het Tehuis voor tuberculeuze kinderen.

Wij weten niet welke harten gelukkiger zullen kloppen, die van de bedeedden of die van de edelmoedige schenkers."

Baxter frommelde de krant in elkaar en mompelde zoo iets van:

„Edelmoedige schenkers! het mocht wat! Als ik Raffles ooit te pakken krijg, zal ik hem net zoo lang door elkaar schudden, dat z'n beenderen in zijn vel ratelen!"

Maar Marholm zei niets, hij stak zijn pijp op en mompelde:

„Ik heb het van het begin af aan wel gedacht. Maar Raffles is toch een edele kerel, nooit gapt hij voor zich zelf en nu heeft hij van drie egoïsten even zooveel Kerstkindjes gemaakt. De hemel zal er hem voor loonen."

En in de Windsorclub vierden Raffles en zijn vriend Charles Brand aan een der tafeltjes een gezellig kerstfeest. Zij hadden alle reden om dankbaar en verheugd gestemd te zijn. Vele harten hadden zij gelukkig gemaakt op dezen dag, waarop het: „Vrede op aarde voor alle menschen!" weerklinkt en dat hen in ruime mate werd toebedeeld.

Raffles had op *Zijn* manier kerstmis gevierd.

De volgende aflevering (Nr. 615) zal bevatten:

Het gemak dient den mensch.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885